

Af
Villiam Christian Walter

Den
Høie Kongelige
Theater-Direction
taknemmeligst og allerærbødigst
helliget
af
Forfatteren

Prolog

DANA

Den unge Mai, i lysegrønne Dragt,
Bortsvævede paa Aarets Morgenvinge!
En fyrig Yngling fulgte efter den,
Med soelbrændt Kind og hede Flammeblikke;
Hiin, prydet var med unge Vaarvioler,
Men denne bar en Krands af Axets Guld.
I Sommerdragt stod Danmarks Bøgeskove,
Og Voven kyssed' grønne Blomsterbred,
Et Guldhav bølgede paa Bondens Marker,
Og muntre Sværm drog ud fra snevre Stad
Til Skovens kjøle, blide Sommerskygge.
Da vandrede jeg gjennem Fionas Egne
Og traf en niaars Dreng, som legede,
Ei med de andre sunde muntre Dreng,
Men med at flette skjønne Blomsterkrandse,
Som han betragtede med stolt Tilfredshed,
I det han hang dem om sit lille Hoved,
Og, for de ikke skulde visne for ham,
Saa flettede han af det grønne Siv
En lille Baad, som Krandsene da pryded',
Og, lig et Digtterskib fra Phantasiers Rige,
Den seilede i flydende Chrystal,
Omgivet af nysgjerrige smaae Fiske,
Som nippede af grønne Blomsterskib! –
Jeg stod et Øieblik og saae derpaa,
Da treen en lille venlig Alfepige
Ned fra den gamle Nonnebakke; det
Var Phantasien, og hun trykkede
Sit hede Kys paa Drengens stumme Læber,
Og flagrede saa bort paa lette Vinger.
Nu siden den Tid har alt otte Somre
Tilsmilet Danmarks skjønne gyldne Sletter.
Jeg saae ham atter, men i Axelsstad;
Han stod i Døren nær ved Tempellunden,
Hvor han ei torde vove at indtræde;
Med Bæven rørte han de gyldne Streng
Og hævede sit Øie op mod Himlen,
Hvis Taarer vædede de blege Kinder;
Jeg *traadte* til ham, ledede ham ind
I Lunden, og hvad han mig da fortalte
Var Ord for Ord saaledes Dannerfolk! –

I Odins Bye omgivet af Naturen,
 Jeg skued' Morgenrøden første Gang,
 Som Barn jeg glædte mig bag Kirkemuren
 At høre Philomeles Klagesang.
 Først da jeg hørte *Sanggudindens* Toner,
 Først da jeg ahnede, hvad Livet var! –
 Vel lød de kun langt borte fra det Fjerne,
 Men dog de trængte dybt i Barnets Sjel;
 Stolt hævede den lille Blomst sit Hoved
 Og skuede mod Himlens lyse Hvælving,
 Sig Fuglen svang paa skjønne spætted' Vinge,
 Og ilede til fjerne fjerne Stad;
 Som Blomsten hæved' sig, og Fuglen stæeg
 Mod Himlens lyse Æther-Hvælving,
 Saaledes stæeg en Tanke i min Sjel,
 Og blev en Alf med hvide Uskylds Vinger.
Barnagtig brød jeg ud: »jeg vil og stige,
 Og lyse som en lille venlig Stjerne,
 Der pryder Himlen i den dunkle Nat!« –
Saaledes Barnet tænkte som det skued'
De lyse Stjerner, men ei ahnede
Det vide Rum imellem Jord og Himmel. –
 Nu fjorten Somre af mit Liv var svundne,
 Jeg svor Alfader Dydens store Eed,
 Saa rev jeg mig med Taarer i mit Øie,
 (De rinde atter naar jeg mindes det)
 Fra Moder og fra alle mine Kjære,
 Og ilede alene ud i Verden.
 Som Pilen fløi den store beged' Søefugl,
 Alt længer bort fra Fionas kjendte Egne,
 Ei kjærlig Haand aftørrede de Taarer
 Som trillede fra Øiet ned paa kolde
 Og følesløse Bølgekarm, kun Voven
 Begjerlig slugede de rene Perler. –
 I Axelsstad jeg fandt igjen en Fader,
 Som kjærlig rakte mig sin Haand. – Nu er
 Jeg allerede sytten Aar, dybt i
 Mit Indre brænder høit en mægtig Lue,
 Jeg er for svag til at neddæmpe den;
 En Aand mig driver, og dog skjælver jeg
 Naar Haanden rører Harpens gyldne Strænge!
O tør jeg vel, vil man modtage mig,
Modtage en saa ung, saa svag en Sanger?
 Saa var hans Ord. – Jeg trøstede ham kjærlig, –

»At Dannerfolket stedse overbar
 Med Sangeren, naar første Gang han qvæder.« –
 Thi træder jeg først frem og taler for
 Den blege veemodsfulde unge Sanger,
 Som føler vel sit ringe simple Værd
 Og derfor skjælver ved at røre Harpen,
 Naar Nogen lytter, som ei kjender ham;
 Naar Aanden modnes, naar han bliver ældre,
 Vil han med mere Kraft, med mere Ynde,
 I huld Begeistring tolke Himlens Fryd
 Og Menneskernes Dagværk her paa Jorden;
 Nu bringer han ikkun en lille Krands,
 Som flettet er af gamle Bøgerødder,
 Og danske Blomster, som hans Phantasie
 Opklækkede af Folkesagn fra Hjemmet. –
 Jeg gaaer nu til ham, i det glade Haab,
 At Dannerfolket vil modtage ham
 Med Fadergodhed, Overbærenhed.

Gjenfærdet ved Palnatokes Grav, Original Fortælling

I

Tusmørket, Nattens mægtige Herold,
 I Skoven staaer, dybt under Vesterlide;
 Paa vældig Arm han bær det sorte Skjold,
 Og æsker harmfuld Dagen til at stride.
 Snart sprænger Natten Lysets gyldne Baand,
 Og stiger op paa høie Himmelthroner,
 Og sætter stolt med seiervante Haand,
 Om sorte Lok den blanke Stjernekrone.
 Det skumle Blik forjager Himlens Pragt,
 Og Hav og Jord den sorte Vinge skjuler;
 Da hylle Rædsler sig i Mørkets Dragt,
 Og stige frem af Underverdnens Huler.

Boie

I Slutningen af det sextende og i Begyndelsen af det syttende Aarhundrede, under Kong Christian den Fjerdes Regjering indtil omtrent 1624, laae udenfor Odense ved Nonnebakken, hvor det saakaldte Steenhuggerhuus nu ligger, en Kroe. Over Døren var et Hul, hvori stod et gammelt Træbillede, som forestillede en lille Bachus der reed paa en Tønde. Munkemose var dengang Søe, men stærkt begroet med Siv og Rødder. Værten i Kroen var død for

en snees Aar siden, men hans Kone havde derfor ikke forladt hans Næringsvei. Egnens Bønderkarle kom ofte hen i Kroen, drak og spillede Kort i de lange Vinteraftener, og fortalte hinanden Dagens Nyheder. En af de flittigste Gjester var en Nordmand ved Navn *Jens Groner*, han sad der ofte til silde ud paa Aftenen, og morede de Andre med at fortælle om sit kjere Norge og dets Fjelde. En maaneklar Vaaraften sad han der som sædvanlig og fortalte mange overtroiske Sagn, om Nykken, Havtudserne og Sleien, et Slags Staalorme, som han sagde, vare stedse blinde, uden ved Midnat og Middag. Klokken gik til 12, men ingen tænkte derpaa, saaledes morede hans Fortælling dem. Iblandt andet fortalte han, at have tjent paa en Mølle ved Dovre-Fjeld, hvor de hver Nat hørte til Havtudserne eller Nisserne, ofte, stod Møllen stille i sit stærkeste Løb, og man hørte en fæl Grinen. Klokken slog i det samme 12 fra Sanct Knuds Taarn, og Marthe, saaledes hedte Krokonen, trak sig ængstelig nærmere hen til de Andre. Eengang havde Groner ville gaaed op paa Mølleloftet for at see, hvad det var, som grinede, men blev strax kastet hovedkulds ned, under en høi Skoggerlatter. I det han fortæller dette, høres pludselig en hæs Grinen udenfor Kroen; Alle vendte Hovederne om og saae et Menneskes Ansigt trykket fladt ind imod Ruden.

»Hu, en ond Aand!« skreeg Marthe.

»O!« sagde Groner, »det er vel ikke saa farligt!« og gik hen til Vinduet, hvor Skikkelsen viste sig.

»Kongen skal jo vaage over sine Undersaatters Vel og Vee!« udbrød Marthe, »burde han da ikke lade alle disse Spøgelser og Natteaander jage ud af Landet, hvor de forskrække Folk!«

»Det er maaskee denne *Palnajæger*, som ligger i Aasum, der skjød sin Søns Hoved af med Æblet! Jeg veed heller ikke, hvorfor man har begravet en Hedning her i et christent Land!« Da Groner kom hen til Vinduet kjendte han strax Spøgelset og afbrød: »det er jo gale *Stine* fra *Brobye*! God Aften *Stine*! hvad skal det betyde? vil du gjøre os bange? Kom ind! staae ikke derude som en manet Natteaand!«

»Hi, hi, hi! god Aften Faer Groner,« svarede *Stine*, »giv mig et Glas Brændeviin!«

»Lad dog ikke det gale Spectakel komme herind, det er sildig og vi slippe ikke saa let af med hende igjen,« sagde Marthe til Groner, som aabnede Vinduet. »Skjænder nu Moer Marthe igjen,« spurgte *Stine*, »lad hende kun blive ved, saa renses hun fra de onde Vædsker!« –

»Der har Du da et Glas Brændeviin dit gale Dyr!« sagde Marthe, i det hun rakte det igjennem det aabne Vindue.

»Tak Marthe! Tak!« udbrød *Stine*, »hvor Du er god i Aften! kom med din Mund saa skal jeg give Dig et Kys derfor! eller vil Du maaskee hellere have en Vise?«

»Nei Tak *Stine*!« svarede Marthe, i det hun tog det tømte Glas fra hende, »gaae nu din Vei!« – »Hvor Du dog er god Marthe:« afbrød *Stine*, »men saa slet kan jeg ikke være, at gaae bort uden at gjøre Dig en Fornøielse!« og begyndte derpaa med skingrende Stemme at synges.

»O Marthe Dandsen træd Du med mig!

To Bukkeskindsstøvler skjænkes Dig,

Forgyldte Sølvsporér jeg spænder derom,

Naar Du vil høre mig huld og from!

Jeg ikke tør, jeg ikke maa,

I Morgen skal mit Bryllup staae!

Men Dandsen gaaer let gjennem Lunden.«

I det samme traad hun bort fra Vinduet, og var i Øieblikket inde i Stuen.

»God Aften Allesammen!« raabte hun, i det hun sprang lystig omkring, og nu saae man hende da i hendes hele Pynt, en pjalten forreven Hvergarnskjortel hang løst om de store magre Lemmer, rundt omkring havde hun heftet visne Markvioler ved Hjælp af nogle Gjerdetorne, Haaret var prydet med alle Couleurer Tøistrimler, som tabte sig under en gammel smudsig Straaehat, der var udpyntet med lange Hanefjær og deslige.

»Nu lukke vi snart lille Stine!« sagde Marthe, »Klokken er mange og jeg vil til Ro! Men hvor har Du faaet den deilige Ring fra, som Du der har paa Fingeren?«

»Hi, hi, hi!« grinede Stine og sang med dæmpet Stemme:

I Midnatsstunden

Jeg den har funden

Dybt nede paa Bunden

I Grunden

Med Sivkrandse omvunden.

Pludselig begyndte hun i en grædende Tone: »Gud bevare os! skil os ikke ved vore fem Sandser! Ja! nu har han Ro den Stakkel skjøndt han var en Kjeltring. Hi, hi, hi! han løb bort om Sommeren for han frygtede den kolde Vinter! Ond var han ikke, havde vor Herre sat en Glasrude paa hans bare Bryst, saa at man kunde havet seet hans Hjerter, da skulde enhver have fundet det lige saa rødt og godt som Præstens! – Men see god Aften lille Peder!« sagde hun til en ung Karl, som sad ved Bordenden, »lad mig sidde lidt ned hos Dig!«

»Nei, nei!« skreeg Marthe, »jeg vil ikke have dit gale Spectakel herinde, gaae nu.«

»Hi, hi, hi!« afbrød Stine, »Du er vel bange for at jeg skal fortælle dem noget om – –«

»O kast hende dog ud!« skreeg Marthe, og Ansigtet blev blodrødt, »jeg har saadan en Skræk for gale Folk, at« – –

»Kaste mig ud,« spurgte Stine, i det hun sprang fra sit Sæde og tog en Kniv som laae paa Bordet, »før skal denne kildre dit æddergule Hjerter! kaste mig ud?! Hi, hi, hi! jeg, som har været der, hvor Du neppe kommer! Jeg har faaet Vand og Brød paa Byens Bekostning og været stillet til Skue for mine Yndigheders Skyld, bundet til en Pæl, og havt to af Rettensfolk, af de røde Engle, til at holde Orden for min Skyld? jo, jo! man rører ei ved Dig! Du stinker som en Hedning, gamle Moer Rottekrudd!«

»O Groner faae hende dog ud!« bad Marthe.

»Det skal jeg nok det, det er jo min Skyld, at hun er kommet herind!« svarede han, »kom nu lille Stine, saa skal vi gaae og spadsere lidt derude i det smukke Maaneskin, det holder Du jo saa meget af.«

»Nei Tak! Fanden har lange Fingre; det passer sig ei at gaae med Mandfolk saa sildig paa en eensom Landevei; nu er jo Moer Marthe god igjen, jeg tør nok dele Seng med hende i Nat, og, gjør hun sig ud til Beens, saa sætter jeg hende mine danske Næver i Siderne, indtil hun bliver god igjen!«

»Nei, nei!« afbrød Groner, »nu skal Du følge med!«

»Hi, hi, hi!«

»Forvar Dig! forvar Dig!

Nu kommer *Fanden* og taer Dig!«

skreg Stine og tog atter til Kniven.

»Dit gale Dyr, vil Du herud!« afbrød Groner, og tog hende med Magt om Livet og satte hende udenfor Døren, hvor hun bandede og skreg: »det er Din Skyld Marthe! jeg skal qvæle Dig! – Du Hælerske! – Du Morderske!« –

»O tag dog Baaden!« bad Marthe bønligt, »og sæt hende over til Odense og aflever hende i Øvrighedens Hænder, hun slaaer mig ellers ihjel!«

»O, det har ingen Nød!« sagde Groner, »lad hende gaae det stakkels Skrog, for det, hun er!«
»Hi, hi, hi, Du har levet længe nok!« afbrød Stine, og sprang hen paa Marthe, som hun med Prygl og Slag kastede til Jorden.

Groner rev den Vanvittige med Magt bort og foreslog de andre, at levere hende i Rettens Hænder.

Han satte hende derpaa i Baaden, og roede selv, medens tvende Karle holdt Stine, der skreeg med en veltilfreds Grinen »hi, hi, hi Marthe! nu bliver Du dog hængt. Jeg fortæller *Alt* til Herrerne derinde, om mit Barn, om din Mand og Rottekrudtet!«

»O det gale Dyr gjør mig ulykkelig,« jamrede Marthe, som var ilde tilredt, hele Ansigtet var farvet med Blod, og Haaret stod stridt ud igjennem det iturevne Korsklæde. Hun kunde ellers takke Naturen at den havde sørget for at hendes Ansigt ikke skulde fordærves ved slige Leiligheder, thi den havde givet hende to vældige Kindbeen, som ragede ud og afværgede de fleste Slag, hendes lille flade Næse stod Fare for at føle. Groner roede rask, og Stine sang med skingrende Stemme.

Fare, fare Krigsmand,

Døden skal Du lide;

Den som kommer allersidst

Skal i den sorte Gryde!

»Hi, hi, hi!«

Efter nogle Minutters Forløb steg de i Land og gik ind i Byen. Borgemesteren, en Mand paa en 40 Aar, som var kommen fra Kjøbenhavn, og havde kun i et halvt Aar beklædet Dommersædet der i Byen, var gaaet til Sengs, da Klokken var henimod eet. Groner foreslog da de Andre at levere Stine til Arrestforvareren, som han kjendte, hvorfor de gik der hen. *Røde Ole*, saaledes kaldtes Arrestforvareren almindelig, for sit røde Haars Skyld, vaagnede strax, da Groner slog nogle vældige Slag med den store Jernhammer paa Døren, stod op og gik, brummende over at blive vaagnet af sin første Søvn ud for at lukke op. Da han blev underrettet om Aarsagen til deres Komme, tog han imod Stine, med Løfte at passe vel paa hende. Groner gav til en Flaske Brændeviin, og Ole bad dem derpaa at træde ind i hans lille Stue.

Her vare de tykke sorte Vægge behængte med gamle Klædningsstykker og beslagne med Hyller, hvorpaa stod Flasker, Talerkenes og deslige. Værelset var tillige meget lavt, saa høie Folk stod Fare for blodige Pander paa de tykke smudsige Bjelker der bar Loftet. Ole behøvede dog ikke at frygte derfor, for sin egen Persons Skyld, thi hans Hoved hang mere ned imod Brystet, end det stod opad, saa han ikke som andre Folk stak sin Næse for høit i Skye. De smaae søvnige Øine spillede i Hovedet, da Brændevinen begyndte at muntre ham op.

»God Aften lille Stine,« sagde han med et kjærligt Smil, »det er længe siden at Du var her, har Du nu ikke kundet styre dit onde Blod? Du skulde før have skilt Dig selv ved noget af det, end den stakkels Marthe ved hendes, dog, hun har vel heller ikke saa lidt af det sorte?«

»Tie stille,« afbrød Stine, »jeg vil sove; giv mig et Hul og et Knippe Halm!«
 »Nei, bliv kun lidt herinde hos os!« vedblev Ole, »syng en Vise, saa skal Du faae et Glas Brændeviin! og Du Groner og I Andre, bliv her til i Morgen, Klokken er allerede henimod to, saa kan vi jo spille Kort og – –«
 »O ja!« afbrød *Groner*, og de besluttede at blive der.
 »Jeg vil sove,« skreeg Stine, »mit Hoved løber rundt paa min Hals; jeg maae sove, thi i Morgen skal jeg op for de sorte Herrer.«
 »O giv hende et Hul!« bad *Groner*, »ellers faaer vi ingen Roe for hende!«
Ole tog Lampen i den ene og *Stine* ved den anden Haand, og førte hende ind i et reent Fangeværelse, hvor de favntykke Vægge vare prydede med rødmaalede Bræder, som de stakkels Fanger af Kjedsomhed havde udprydet med alleslags Figurer. *Stine* kastede sig strax ned paa noget Halm som laae i en Krog, og *Ole* satte en Krukke fyldt med Vand ved Siden; da *Stine* ikke vilde svare ham paa hans mange Spørgsmaal gik han fortrydelig bort med Lampen, og lod hende blive i Mørket, lukkede Døren omhyggeligen i, og gik tilbage til sine Gjæster, hvor Natten gled hen under Spillen og Drikken.
 Jeg vil imidlertid fortælle den ærede Læser lidt om *Stine* og Aarsagen til hendes Vanvid.

II

Her smiler Din Engel, den venlige Død

Glem Jorderigs Nød!

Dødens Vuggevise af Sander

Stine var kun et Barn paa 8 a 9 Aar, da hun kom til at tjene hos en rig Bonde for at passe Kreature. Hendes Fader, en gammel berygtet Person der forhen havde været Qvægghandler, men nu drev omkring paa Landet, signede og spaaede Egnens Beboere, kom kun sjelden til hende. *Stine* blev tilsidst Stuepige, og var meget elsket af hele Familien for sin Arbejdsomhed og Troskab. Et ungt Menneske, som opholdte sig i nogen Tid paa Gaarden, opdagede ved den daglige Omgang flere Skjønheder hos hende, og den raske fyrige Yngling var for svag til at neddæmpe den heftige, just ikke rene Lidenskab, som disse opvakte hos ham. *Stine* var kun 18 Aar, hendes Forstand altsaa ikke saa moden at den kunde overtyde hende om den tiltagende Fare hun stod i.

Det unge Menneske forlod Gaarden, og *Stine* hensank i en dyb Tungsindighed, tre Maaneder gik hen, ingen kunde udforske Aarsagen til hendes Kummer; pludseligt forsvandt hun en Nat, og trods al Efterspørgsel, var det ei mueligt at opdage hvad Vei hun havde taget.

»Ja, ja!« sagde Bondens gamle Moder, og rystede med Hovedet, »jeg frygter at *Carl* (saaledes hed det unge Menneske som havde opholdt sig i Gaarden) og *Stine* har leget Mand og Kone uden Præst og Vielse! Hun var en god Pige, men – – og det har jeg selv sagt hende, hun klædte sig altfor syndigt, Bryst og Hals stod offenkjendelig tilskue for Enhver, og sligt er en Løkkemad, som trækker de unge Karle, og desuden, som Ordsproget siger: den er god at lokke, som efter vil hoppe!«

Den Gamles Formodning var ikke ugrundet. *Stine* mærkede at hun snart vilde blive Moder, og syntes at dette vilde være hende den største Skam, som hun umuligt kunde overleve, hvis hendes Bekjendtere erfarede det, hvorfor hun om Natten var flygtet ud af Gaarden med sit bedste Tøi, som hendes Fader hjalp hende at bære. Denne førte hende hen til Kroekonon, Moer Marthe, hvor hun blev skjult paa et lille Tagkammer indtil hun havde fødet.

Her hørte hun en Nat hun vaagnede, følgende Brudstykke af en Samtale imellem hendes Fader, Marthe og en Mandsperson med en dyb Basstemme.

Marthe. »Ja, men en god Samvittighed er en blød Hovedpude!«

Mandsstemmen. »Den kommer kun af tykt Blod, Dunster fra Maven og fine Nerver, og dem har Gudskeelov ingen af os – –«

Stines Fader. »Din Mand har nu levet længe nok! han maae jo takke Dig for det Du hjælper ham lidt tidligere ind i Himmerige end han kunde have ventet sig. Knud er dog tusinde Gange smukkere end det gamle – –«

Her taledede de saa sagte, saa at Stine intet kunde høre, skjønt hun gjorde sig al Umage. Efter en kort Tid taledede de atter saa høit, at det ikke undgik Hendes Opmærksomhed.

Mandsstemmen. »Ja Rottekrudt – – da Du just nu har det i Huset – –«

Marthe. »– – i Caffeen.«

Stines Fader. »Velbekomme! – – den vil blive feed! – –«

Mere forstod hun ikke. Lidt efter listede Nogen sig ud af Havedøren. *Stine* kikkede derfor igjennem Vinduesruden somvar paa Straaetaget, og saae da en *lang mager Karl* i en blaae Trøie med mange store Blyknapper i, og Hvergarns Buxer, springe over Havegjærdet og ud paa Landeveien. Samme Morgen som dette hændede sig om Natten, fik *Stine* de heftigste Smerter og var uden Samling. Dagen svandt og først hen paa Aftenen fødte hun en smuk blaaeøiet Datter. Hun fik Forstandens Brug igjen, og hendes Glæde var grændseløs da hun trykkede den Spæde op til sin Moderbarm. Da hun faldt i Søvn rev *Marthe* Barnet fra hende, tog en Baad og roede langt ud paa Søen, hvor hun kastede det ud imellem Sivene.

Da hun kom tilbage og op til *Stine* var denne vaagen og savnede sit Barn, og da hun spurgte hvor dette var bleven af, svarede *Marthe*:

»Jeg har kastet den Uting bort!«

Stine blev som rasende af Fortvivlelse, sprang ud af Sengen, rev og beed om sig, men sank snart af Udmattelse til Gulvet. *Stines* Opførsel bragte *Marthes* sorte Blod ikaag, hvorfor hun i sin Harme gav den ulykkelige *Stine* nogle vældige Slag i Hovedet, saaledes, som hun selv sagde »at hendes Hjerne kunde vende sig i Skallen!« hun havde sikkert dræbt hende, hvis ikke Nogen i det samme vare traadte ind i Kroestuen, hvorfor hun maatte ned. Henimod Morgenstunden vaagnede *Stine* af sin lange Dødssøvn og da hun fornam at *Marthe* sov, krøb hun i hvor mat hun var hen til Vinduet, som hun med megen Anstrængelse fik lukket op, og styrtede sig derpaa ned i den udenfor Huset, halvt med Vand opfyldte Muddergrøft som gik ud til Søen. *Marthe* vaagnede ved Kladsket i Vandet, og savnede hende strax, og da hun saae det aabne Vindue ahnede hun let hvad Vei hun havde taget, og fik hende, skjøndt halv død op af Vandet og bragt i Seng, hvor hun gned og gav hende stærkt Brændeviin, indtil hun atter aandede. Samme Morgen døde Kroemanden, som der sagdes, af Slag (men snarere af Caffeen som *Marthe* havde tillavet.) *Stine* fik efter nogle Maaneders Forløb atter sine physiske Kræfter, men hendes Sandser vare forvildede. Faderen drog ud af Landet med hende og man hørte i nogle Aar intet om dem.

Da henvend 6 Aar vare forløbne blev Faderen greben med en Røverbande og henrettet. *Stine* kom atter tilbage til Fyen og opholdt sig meest ved Brobye Egnen. Hendes forrige Husbond og hans gamle Moder vare døde og de øvrige af Familien adskildte.

Dette er alt hvad Forfatteren har kunnet opdage om *Stine* og vil derfor begynde Historien hvor han slap.

Da Dagen brød frem sad *Groner*, Arrestforvareren og de to Karle endnu ved Kaartene. Borgemesteren blev underrettet om *Stines* Opførsel imod *Marthe* og sendte derfor en Rettensbetjent efter den sidste, for at hun kunde aflægge Forklaring om Sagen.

Stine, *Groner* og begge *Karlene*, bleve kaldte op i den store Raadhuussal. Her vare de store høie Vægge prydede med gammeldags Betrækker, hvorpaa de *Cimbres* og *Teutoners* Tog vare afbildede. De forestilledes som Personer af høi Væxt, med blaae Øine og klædte i Jernpandsere, i Haanden en Hellebarde og forsynede med store Sværde, paa Hjelme og Skjolde vare malede alleslags vilde Dyr, Qvinderne saae ret ud som sande Amazoner. Raadhuussalen var meget høi og laae en 9 Alen ovenfor Gaden, da der var høie Værelser og Fangehuller neden under. I den yderste Ende var en Altan ud til Gaden. Midt i Salen sad Borgemesteren, nogle Raadsherrer og Skriveren, bag ved deres Stole stode Betjenterne i røde Kjoler, som *Stine* ængsteligen hilsede og tilhvidskede *Groner*, »at dette var de røde Engle!« forøvrigt viste hun megen Glæde, og udbrød da hun savnede *Marthe*, »Hi, hi, hi!! Moer *Marthe* er jo endnu ikke kommet! hun var ei bange for sin Mand, som alle kaldte Mads Kjødttønde, for hans Drøite, og nu synes det som om hun var bange for den lille smule Kjød, jeg kalder min Tunge!«

I det samme traadte den Betjent ind, som Borgemesteren havde sendt efter *Marthe*, og fortalte, at han havde fundet hende død, hængende i hendes Seng, formodentligt af Frygt for, at *Stine* vilde røbe hvad hun vidste om hende.

»Hi, hi, hi!« sagde *Stine*, »saa har da Fanden taget hende! hun bliver sikkert hans Dronning og faaer en deilig Krone af brogede Ædderkopper; hi, hi, hi! jeg skal dog sige de sorte Herrer Alting, skjøndt de røde Engle fniser og griner af mit Snakketøi!«

Man kaldte hende frem og gjorde hende adskillige Spørgsmaal, men hun taug til alles Forundring og stirrede stivt og ubevægelig, som et Marmorbillede hen for sig.

Endelig efter en lang Pause udbrød hun i et høit Glædesskrig, men syntes i det samme at ville skjule det og forlangte i en alvorlig Tone at tale ene med Borgemesteren, som hun da vilde aabenbare Ting af Vigtighed. De andre Herrer var derimod, men Borgemesteren besluttede dog at føie hendes Grille, og gik derfor, skjøndt langsomt, da han nylig var steget fra Sygesengen og var endnu meget kraftløs ud paa Altanen og tillukkede Døren.

»Velkommen Hjertensven!« skreg *Stine* og trykkede ham fast i sine Arme, »Skjæget er voxet stærkt siden den Tid da vi var sammen, derfor er jeg vel ikke god at kjende? men nu skal heller ingen skille os mere fra hinanden i denne Verden! – Lad os løbe! at ikke de røde Engle river Dig fra mit Bryst!« »Bort Afsindige!« skreeg Borgemesteren og vilde rive sig ud af hendes Arme.

»Kjender Du mig ikke *Carl?* Og jeg har dog længtes saa meget efter Dig! – Vores lille Datter har nu ligget saa længe derude i Mosen i de kolde vaade Lagener! O kom dog! man vil ellers dræbe Dig for mig!«

»Slip mig!« skreeg Borgemesteren og vilde med Magt rive sig løs. »Hellige Christus hjælp mig!« udbrød *Stine*, og styrtede ham ud over Altanen.

Da de inde i Salen hørte Borgemesterens Skrig, ilede de alle ud paa Altanen, *Stine* blev dem vaer og udbrød:

»Der ligger han nede! nu skal i aldrig faae ham! jeg skal narre Eder! Hi, hi, hi! Han er min Brudgom! Hop! – nu springer jeg i Brudeseng!« og styrtede sig ud over Rækværket i det hun sang:

Der kom to Duer fra Himlen – –
 Man fandt *Stine* og hendes Forfører med knuste Pander.

III

Luunt bæved' Vinden i de grønne Straa;
 Den høie Hvælving, reen og himmelblaa,
 Udstrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsom Solen gik i Vesten ned,
 Og kasted' venlig, medens ned den gik,
 Igjennem Skyen hen sit Purpurblik,
 Og sendte sine Straaler til Farvel,
 Som Roser i den milde Sommerqvel,
 Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
 Og suged' Sundhed ind af Solens Blod.

Øhlenschläger

Lige over for Dalum, nær ved den lille Aae, som snoer sig igjennem Hunderup Skov, forbi Odense, og tilsidst flyder ud i Søen, laae en anseelig Bondegaard som blev beboet af dens velhavende Eier og hans Kone. Gjennem de smaae rene, kun lidet soelbrændte Ruder, havde man den skjønneste Udsigt over den dybtliggende Aae, med sine høie skrentede Bredder, som vare riigt begroede med Slaaenbuske og vilde Roser, til Christiansdals Stamhuus, Skoven, de kornrige Marker og de vidtomliggende Landsbyer, hvor Røgen blaalig hvirvlede op af Skorstenene. Det var allerede sildig om Aftenen, i Kirketaarnet slog Klokken 10. Maria Bondens Hustrue, en Kone paa en 30 Aar, af høi Væxt med et langt blegt Ansigt, hvori laae Strøg af Sørgmodighed blandet med fromt Sværmerie, sad ved Bordenden og strikkede, ved Siden af hende hendes Moster som var kommet fra Kjøbenhavn (hvor hendes Mand var Degn ved Sanct-Petri Kirke) for at gjøre et Besøg; ved den anden Ende sad Jørgen, en Karl som tjente der paa 8de Aar, men havde før den Tid opholdt sig i Kjøbenhavn.

»Men seer jeg ret!« udbrød Madam Steffens, saaledes hedte Mosteren, »jeg troer sandt for Herren, at Jørgen kun har tre og en halv Finger paa sin venstre Haand! hvorledes har han mistet de øvrige?«

»O Madam, det var mig Lærepenge for det jeg gav mig ikast hvor det ei behøvedes,« svarede Jørgen, og skjød sin røde Hue lidt i Veiret, i det han vedblev med et polidsk Smiil. »Husker I da vores Konge Christian den fjerde blev kronet?«

»Om jeg husker det?!« afbrød Madamen, »jeg var jo selv henne i vor Frue Kirke og saae hele Stadsen, det var jo Aaret 1596? Ja Maria, din salig Moder, min Søster, døde jo samme Aar!«

»Ja jeg glemmer det aldrig!« vedblev Jørgen, »paa Amagertorv ved Øster- og Kjødmagergade var opreist en Æreport med en Kjæmpe paa hver Hjørne, som bukkede nok saa naturlig, da Kongen kom derigjennem og en lille Dreng i Engleklæder med en Snoer i Ryggen, blev hisset ned og satte en Krone paa hans Hovede, under Trompeter og Kobbeltrommers Lyd. Ikke langt fra Æreporten, paa Amagertorv, stod en Post som der løb rigtig Viin ud af; og længere nede blev en stor Oxe stegt, som var fyldt med alleslags Vildt og Fugle, den blev jo givet til Priis for den gemene Mand, som da reves og sloges om den med store Knive. Jeg fik ogsaa Lyst til at nappe et Stykke, men en Satans Matros gjorde et Snit, saa at halvanden af mine Fingre gik med!«

»Ha, ha, ha, stakkels Jørgen!« udbrød Madamen, »og saa fik han vel ei engang Stegen at smage?« »Nei ikke andet end Lugten, jeg fandt ikke engang Stumperne af mine Fingre! – Men tør jeg ikke spørge Madamen, hvorledes den gamle *Arnt* og hans Datter lever?«

»Datteren?« udbrød Madammen, »den Snerpe! hun gaaer klædt broget som en Aand, og er dog næsten barfodet som den; stort skal det være, men kun lidet er det! nu kan aldrig saadanne Nogen blive udmaiede nok; i gamle Dage kjende man ei til sligt, jeg har læst i en raer Bog om en Konge her i Danmark, som hedte *Regner*, der gik alletider kun i Baadsmandsklæder og begede Buxer, og brød sig kun lidt om, hvad Keiser Magnus, Sultanen i Rom, og andre store Herrer sagde; ja Man kaldte ham saagar Regner Lodbrok, som skal være et fælt tartarisk Navn fra de hedenske Tider. Men hvad bliver der saa af slige Piger? ingen Mand tager dem, og de maae derfor tilsidst hænge Leiebrættet ud. Jeg gjør tusinde Gange mere af de umælende end af saadanne Damer, *a la caserve*, hedder det paa Fransøsisisk; men det forstaaer nok Jørgen ikke, da han ei er Høilærd?«

»Ja, ja!« svarede Jørgen, »Dyrene har mintro lige saa god Fornuft som Vi; der er da heller ingen, som nægter dem den, uden Menneskerne, af Stolthed og Fordomme!«

»Ja det siger ogsaa min Mand« – svarede hun. »Naar Man ikkun saa er efter Fortjeneste? saa havde han sikkert været Præst, eller noget andet høiere oppe; thi er Sognepræsten syg, saa præker min Mandsling, og det saa deiligt, at det kan dirre i alle Tilhørernes Inderste; hans Gesticuleringen og Armbevægelsen er saa naturlig, som om han havde lært at fægte fra Vuggen af, og de deilige hvide lange Manskjetter flagrer frem og tilbage, ret som Vingerne paa en stoer Vildgaas; og naar han saa slaaer i Prædikestolen, farer Menigheden forfærdet op, som ved den sidste Basunslyd.«

»Hvor min Mand dog bliver længe borte!« afbrød Maria, som havde kjedet sig ved deres lange Samtale, og gik derfor hen og saae ud af Vinduet. Han var i et Ærinde redet ind til Byen om Eftermiddagen, og havde lovet at være hjemme til Klokkeren 9 om Aftenen. – Maanens Belysning gav Egnen et skjønt livfuldt Udseende, da de belyste Partier hævedes mere ved de stærke Skygger. – Vaaren var i Aar kommet tidligere end sædvanlig, man var kun sidst i April og Solen brændte dog med Sommervarme. – Stolt kneisede de mørkegrønne stive Graner med deres røde Stammer, mellem lysegrønne frie nedhængende Birker udenfor Gaarden. – Da hun havde staaet nogle Øieblikke ved Vinduet hørte hun Hestetrampen, og hendes Mand kom ridende ind i Gaarden, havende, saa vidt hun kunde see, en Pakke under sin Kappe. – Hun ilede strax ud til ham, Madam Steffens og Jørgen fulgte efter, den sidste for at sætte Hesten i Stalden. »Hvad har opholdet dig saalænge Knud!« spurgte Maria i det hun vilde omfavne ham. – Men han stødte hende kjerlig bort, med de Ord »kom mig ei fornær, jeg har en Foræring til dig, som ei taaler for haard Omfavnelse!«

»En Foræring Søn?« spurgte Madam Steffens nysgjerrig. –

»Ja, det er da egentlig Findegods,« svarede Knud, og gik ind i Stuen med dem. –

»Har du fundet noget?« spurgte Madamen; »er det af Værdie? – – Hvis nu Eiermanden kommer!« »Det gjør han sikkert ikke« afbrød Knud, og trak et lille ganske nøgent Barn ud af sin Kappe, som han gav til Maria der forundret, men venligt tog det i sit Skjød, og lagde en varm blød Pude over det, da det sov.

»Du Fredsens-Gud!« skreg Madamen, da hun saae hvad det var, og foer nogle Skridt tilbage. – »Det er jo et Menneske Barn, hvor har du faaet den Uting fra?« Knud satte sig, og fortalte følgende.

Klokken var henimod 9, da han var redet ud af Odense vestre Port; strax der udenfor hørte han Skrig som af et Barn, fra den sivgroede Aae eller Søebred. – Nysgjerrig steeg han af Hesten og gik derhen, hvor han fandt dette Barn. I det første Øieblik vidste han ikke hvad han skulde gjøre, men tog det dog op, og saa sig omkring om Ingen var i Nærheden, blev da en Baad vaer som et eenligt Fruentimmer roede, (dette var ingen anden end Marthe, som havde kastet Stines Barn ind i Sivet), Knud skreg efter hende, men hun forsvandt i Aaens Krumninger. – Barnet saa med sine store blaae Øine saa stift og alvorligt paa ham, og Gud indgjød ham den Tanke: at tage sig af den lille ulykkelige Skabning, da han dog selv ingen Børn havde, svøbte det derpaa forsigtigt ind i sin Kappe at det ikke skulde omkomme i den kolde Aftenluft og reed hurtigt hjemad! –

Maria hørte med Taarer paa sin Mands Fortælling, og trykkede den spæde med Moderømhed, op til sit Bryst! »Men er I da gale begge toe?« skreg Madam Steffens, som den søde Most og Knuds Fortælling havde bragt i Heede, »vil I beholde den Tiggerunge; og styrke saadant liderligt Kram i at fylde Verden op med Unger! meld det dog til Øvrigheden, at Faderen kan blive hængt, og Moderen puttet i en Sæk og kastet ud i Vandet«

»Og hvad skal der saa blive af Barnet?« spurgte Knud med mørk Mine, over hendes slette Tænkemaade; – »Det kan sælges til de Sorte, og Pengene derfor tilfalde Landet!«

»Jeg har nu eengang besluttet at tage mig af Barnet, og Maria bifalder sikkert min Beslutning« afbrød han.

Maria trykkede et kjærligt Kys paa hans Læber, der noksom vidnede at hun bifaldt ham. Svøbte derpaa Barnet ind i noget reent Linnen, og lagde det i en blød Seng.

»Hvad troer I vel Folk vil sige om det?« spurgte Madam Steffens, »hvor Søster Sladder slipper ind, der bliver Broder Løgn ikke ude, og da!«

»Lad dem kun sige hvad de vil; Solen er klar, om end den Blinde ei seer den« – svarede Knud, »jeg skal i Morgen underrette Præsten derom, og høre hans Mening!«

»Nei gjør det heller endnu i Aften medens Sagerne ere friske! det er jo nødvendigt,« vedblev hun, og tilføiede: »Vil ikke I saa maae jeg, siden Himlen har gjort os til Slægtninger!«

»Jeg forstaaer Eder ikke?« afbrød Knud. –

»Jo!« vedblev Madam Steffens, »der er flere Æretyve end Pengetyve, og naar jeg skal tale lige ud af Hjertens Bund og Grund, saa vid da, at slette Mennesker vil falde paa den Formodning, at det er Dit eget Barn, som Du har«

»Lad dem tænke hvad de vil, naar kun Gud, Maria, og min egen Samvittighed veed mig frie,« svarede Knud, og omfavnede kjerlig sin Kone, som var af samme Tanker. –

Man satte sig til Bords, men Madam Steffens var taus den hele øvrige Tid, men viiste dog ellers en ret god Appetit. –

IV

»Mare Mareminde,

Est Du herinde

Saa skalst Du herud!«

Da Madame Steffens havde spist, sagde hun »God Nat!« og gik til sit Værelse. Dette var egentlig Stoerstuen, eller det største og peneste Sted i Gaarden og vendte ud til Haven, lige over for (kun en 500 Skridt derfra) laae Præsteboligen, til venstre gik en Stie, men til højre var Engbund med dyb Morads. –

Madam Steffens tog i Hast sit peneste Sæt og sin stumpede Kaabe paa, i den faste Beslutning at gaae til Præsten, og fortælle ham hvad hun vidste om det fundne Barn; at der dog kunde blive gjort Eftersøgelse om Moderen. – Det væsentligste som drev hende var den søde Most, og, at naar Knud og Maria døde, deres hele Eiendom tilfaldt hende eller hendes Søn, og nu kunde hun frygte at dette Barn vilde forstyrre hendes høie Planer. –

Sagte sneeg hun sig ud af Døren og igjennem Haven, da hun ellers maatte forbi, hvor Knud og Maria sov, og derfra ud paa Marken, som laae afsides fra Stien som førte til Præsteboligen. – Pludselig mærkede hun at den bløde Jord gav efter for hendes Tyngde, og formodede deraf at være kommet hen i Mosen. – Forskrækket gjorde hun nogle Sidespring, hvorved hun sank dybere ned i Mudderet med Fødderne, og da der just var gaaet nogle sorte tunge Skyer for Maanen, saa kunde hun ikke see til hvilken Side det var hende meest tjenlig at gaae, og i Angsten gik hun længere og længere ind i Mosen, indtil hun endelig sad fast. – »Aa du Naadens Gud! forbarme Dig over mig Arme, der er bestedt i Nøden!« skreeg hun, og vilde, skjønt forgjæves, rive sig løs, »see det har man for sin gode Hensigt! O! hvad vilde min kjære Mand Nicodemus Steffens sige, naar han saae sin fromme Qvinde sidde fast i en gemeen Mose?! –«

»Uh, hvor det Fynske Muddervand er koldt! – Jeg maae krepere! – Og mit gode Skjørt er fordærvet! det har dog kostet mig over fire Rigsdaler! – Ak Herre je! hvis nu Nogen kom og røvede mig Liv og Ære, eller jeg blev bortført af Røvere som der fortælles saa meget om« Her gav hun sig til at skrigе saa det skingrede efter. – Da Skyen gik fra Maanen, blev hun til sin Glæde et Menneske vaer som kom hende nærmere og nærmere, hvem hun paa det kjærligste bad om Hjelp, men han hørte, som det lod, ikke, og gik dog lige hen imod hende, hvor han nogle Skridt fra, ligeledes blev siddende i Dyndet, og gav sig til at – syngе.

Saadan er der under sorten Jord,

I Graven hos mig,

Som i det sortest' Helved';

Gjør Kors for Dig! –

»En Gjenganger!« skreeg Madame Steffens, og korsede sig, i det hun begyndte paa »*Fader vor*.«

»Hvorfor ligger Du saa langt borte Moer *Sahra*?« spurgte Manden; »lad mig faae lidet af Lagenerne; hvor de ere kolde og vaade! Du skulde dog ikke af Forskrækkelse have«

»Mare Mareminde

Est Du herinde

Saa skalst Du herud!«

Skreeg Madam Steffens i Dødsangesten, da hun mærkede at Aanden ikke forsvandt for »*Fader vor*« ...

»Skrig dog ikke saa høit for det jeg har drukket et Glas Brændeviin i Aften, ellers skal jeg stoppe Din brede Mund, *Sahra Prah!*«

»O hjælp mig dog I smaae Guds Engle, hvis I kan!« skreeg hun, og sang med foldede Hænder:

»Herre Gud løse vil min Angst

Og Sorgen af mit Bryst!«

Forgjæves trods hendes Syngen og Beden, lod sig dog ingen Hjelper see; kun Frøerne løftede deres grønne Hoveder op af Kjæret, og istemmede en qvækkende Sang. –

»Du dør snart *Sahra!*« afbrød Manden; »hører Du hvor Faarekyllingerne synger?«
 »O jeg ulykkelige Degnekone, Gjengangeren siger jeg skal dø! – Gid jeg var vel hjemme inden for mine fire gode Vægge!« –

»Ja!« svarede Manden.

»Fire Fjelle er vor Pragt

Naar vi bli'r i Graven lagt!«

»Men Du kan nok lade Dig nøie med en Skindsæk!«

»Det er et Under jeg ikke besvimer!« udbrød Madam Steffens: »mine fine Nerver!«

»Lille *Sahra!*« vedblev Manden, »Din Søster er dog en Allike! trakterede hun mig ikke med Kalun, der var saa sejt som nyt Støvlelæder; – hendes Pirrekum-Brændeviin var dog bedre. – Men saa snak dog med; ellers har Du jo baade Mund og Kløer! – – Gid Du maa ædes op af Æderkoppel! staae dog ikke der og gloe, som en Koe paa Maanen, rask Mutter!«

»Kragen sidder paa Bjerget.

Hugnida!!«

trak derpaa et Instrument (af Skikkelse som en Lire) frem af en Skindpose som han baer paa Ryggen, og gav sig til at spille en vild lystig Melodie.

»Troer jeg ikke det er en fuld Mand!« udbrød Madam Steffens, »o hellige Sanct Peder! da min Mand er Degn i Din Kirke, saa tag Dig af hans forladte Enke, og glæd hendes bedrøvede Sjæl!«

Om det var *Sanct Peders* Hjelp, eller kun Hændelsen, veed Forfatteren ikke, men nogle Bønder som kom sildig hjem fra Byen, hørte hendes Skrig, og kom hende og den Drukne, (der var en Skræder fra Dalum som spillede ved Bønderbryllupper) til Hjelp. – Hun indbildte dem da, at hun havde været i Besøg hos Præstens, men paa Hjemvejen forvildet sig, gav dem derpaa 2 Sølveneste Skillinger for den beviiste Tjeneste, og en af Bønderne viiste hende ud paa Veien som gik til Knudsgaard.

Det fornuftigste for hende vilde nu have været, at liste sig ligesaa sagte ind som hun gik ud, men tvertimod, hun bankede paa saa at alle i Gaarden vaagnede, der ikke lidet studsede ved at see *hende* i sin tilsølede Pynt. *Knud* og *Maria* kom ogsaa til, og med mange Omsvøb og Tilsætninger, fortalte hun dem sit Eventyr. *Maria* var ængstelig for at hun skulde have paadraget sig en Sygdom, og søgte derfor at faae hende til at lægge de vaade Klæder og gaae i Seng, hvor hun fik en Potte varmt Øl med Smør og Honning i, som gjorde at hun snart faldt i en god fast Søvn.

Næste Morgen gik *Knud* til *Præsten* og underrettede ham om det fundne Barn, men trods alle Undersøgelser opdagedes intet om dets Forældre. – Sommeren gik hen, Madam *Steffens* reiste hjem, og Barnet voxte til, skjønt alle Egnens gamle Koner spaaede, at det snart vilde døe, da det havde et sieldent Slags Livlighed og viiste megen Fornuft.

V

»Maanen skinner,

Dødmand griner

Est Du ikke ræd?« –

(Fragment af en gammel norsk Vise)

Endeel Aar gik hen, *Sophia* var allerede en skjønt fager Pige. – Præstens Søn, *Johannes* og hun, kom som Børn stedse sammen, da Forældrene vare fortrolige Venner, og lidt efter

lidt blev det til sand Kjerlighed imellem dem; – Hun var i Sandhed ogsaa den skjønneste Pige i hele Landet, og var bekjendt under Navn af *Skovlillien*, som Egnens unge Karle kaldte hende. – For at Læseren nogenledes kan tænke sig hendes Billede, vil Forfatteren, skjøndt svagt, gjøre et Afrids af det. –

Et sværmerisk blegt, dog ikke sygeligt, men som for noget høiere, besjælet Ansigt. – Det lysegule lange Haar, bølgede i fyldige Ringe under den bredskyggede Straahat ned over Ryggen, fiint hvælvede de mørkere Øienbryne sig over de store udtrykfulde sorteblaae Øine. – En veldannet Næse, en lille rød Mund, der ved ethvert Smil, viste de skjønneste Tænder, og en kløvtet Hage. Det mørkegrønne Livstykke hævede sig i sin Salighed, for den ungdomsfyldige runde Barm, som stod ej tilbage for Sneen i sin Hvidhed. – Enhver Bevægelse viste Legemets yndige Former, og liig en *Daphnis* svævede hun gennem Skoven over det bløde Græs og tusinde Blomster, som strakte deres virakfyldte Urne op mod Himmelhvælvingen. – Og dog var Skjønheden intet imod hendes Dyder. – *Jochum*, Herremandens Søn, fattede hæftig Kjerlighed til Sophia, men hun viste ham bort med Kulde, og elskede kun sin *Johannes*. – Palnatokes Gravhøi ved Aasum, var deres kjæreste Samlingssted; her sade de ofte til sildigt ud paa Aftenen, og drømte sig ind i Fremtidens gyldne Dage. – Hvad han havde lært om Dagen, det meddeelte han hende, og hun erholdt derved et Slags Dannelse, fremfor de andre simple Bønderpiger. – Forældrene mærkede deres gjensidige Tilbøjeligheder, og Johannes's Fader lovede at ville forene dem, naar hans Søn fik et Kald. (Den Gamle havde store Velyndere i Hovedstaden som havde lovet, at gjøre Alt, for at Sønnen kunde faae hans Kald, nu da han selv var gammel og sygelig, og dette skeete ogsaa).

Rask rullede Tiden hen – Johannes var i den Alder da han kunde træde ind i Præstekaldet. – Dagen kom, skjælvende fulgte Sophia med sine Pleieforældre hen i Kirken, hvor *Johannes* holdte en kort men hjertelig og tillige simpel Præken, som rørte hele Menigheden. Selv Madam Steffens som var indbudt med sin Mand til Sophias Bryllup (der var bestemt til næste Søndag). Om Aftenen, som var en *Hellig tre Kongers Aften*, vare flere indbudne til Præstens. – Paa Veien derhen viiste Madam Steffens sin Mand Mosen, hvor hun ved sidste Besøg i Byen var bleven siddende.

Da de om Aftenen kom til Bords, og den søde *Most* havde oplivet hende, gik Munden som et Hjul paa den gamle Madamme. »See hvor Tøsen skotter til hans Velærværdighed! hvor de smukke blaae Øine løber som en Raket lige ind i Præstemandens Hjerte! – Ja, ja, Barnlille! nu kan jeg godt lide Dig, siden Du dog har forlibet Dig i en honet Mand, og ikke i en gemeen Bondekarl. – Ja kom dog eengang ind til Kjøbenhavn, saa skal jeg nok give Dig Politur, saa Man skal kalde Dig *Underblomsten* og ikke *Skovlillien!*« –

Hr. Steffens afbrød hende, og begyndte at tale om Johannes's Prædiken og Gestikuleren, som han ikke var ganske tilfreds med, thi Johannes havde gjort altfor faae Armbevægelser, og ikke slaaet nok i Prædikestolen.

Johannes søgte paa det Høfligste at forklare ham det Urigtige i hans Paastand, men Hr. Steffens var urokkelig i sin Mening, og vedblev at tale om Præsternes Pligter og disses Udøvelse. – »Thi at messe for Alteret, og læse et Evangelium, var ikke saa let, naar det skulde synges med Smag, og Linierne gaae i sit rette Fold! De maatte da ofte vende og dreie Ordene, for at de kunde faae et melodisk Sving, saa de ofte ikke vidste hvor de skulde ende, og da var det at viise Fatning!«

Madam *Steffens* nippede flittigen til det fulde Glas, saa at den gode Kone fik sig en halv Perial, som løste baade Hjerter og Tungebaand.

»Hvem skulde dog have troet, at der vilde blive en Præstekone af den lille *Sophia*?« udbrød hun. »Jeg vidste dog hvem der var mine Forældre, og det var agtede Borgerfolk! Fred med din Sjæl *Claus Slagter*! – men det veed Du ikke? – Dine kunde baade være *Hedninger* og *Moskevitter*! – Ja, ja, jeg misunder Dig ikke! – – Kom saa skal vi klinge oven paa den Snak Barnlille!«

Talen gled lidt efter lidt hen paa Aanderiget, og da det just var Helligtre Kongers Nat, faldt det Madam *Steffens* ind at enhver Pige kunde i denne Nat erfare hvem hun skulde have til Brudgom naar hun ikkun sagde Verset til de Helligtre Konger!

Sig mig hellige Konger tre, o. s. v.

Og da vilde den Persons Skikkelse vise sig for hende som hun skulde blive viet til.

Nogle gamle Bønder som vare i Selskabet, fortalte da om Palnatoke, som de havde mødt nogle Gange, han havde været ridende, og spurgt dem om »sin elskede Langpatte«. I de sidste Aar var han sjeldnere seet, men derimod hans Elskede hver Nat ved hans Gravhøj, hvor hun græd og vred sine Hænder.

»Oh du Fredens Gud!« skreeg Madam *Steffens*, og skottede ængstelig hen til Døren; »Hun kommer dog vel ikke ind i Husene?«

»Nei!« svarede *de*, »men hun kikker stundom om Aftenen ind af Vinduet med sit blege Ansigt.«

»Gud bevares!« raabte Madammen og korsede sig. –

Klokken gik til tolv da hun tog hjem med Knuds. Hendes Mand laae i et afsides Værelse, men selv havde hun valgt sig et Andet mere afsides, med en skøn Udsigt over Marken og ud til Landsbyen. Da hun kom derind løb de mange Fortællinger om Aander, som hun havde hørt, hende rundt i Hovedet; men i den bløde Seng forgik de snart, og den søde Most opsendte i deres Sted et moersomt Indfald, nemlig (Madam *Steffens* havde Godhed for en ung Kandidat, som ved sine høie Velynderes Hjælp kunde haabe at faae et Præstekald; dette unge Menneske fandt hun naturligviis smukkere end hendes Mand, som hun kun agtede for hans store Meritters Skyld, og ville derfor spørge de hellige tre Konger om hun ikke eengang skulde omfavne denne som sin elskede Hosbond).

Verset var læst. – Pludseligt sprang Vinduet op. – Madam *Steffens* saae forfærdet op, men blev Intet vaer.

»Maaskee Aanden viser sig usynlig?« udbrød hun, og svøbte sig ind i Lagnerne.

I det samme viiste sig en lang mager bleg Skikkelse udenfor, som strakte Overkroppen ind af det aabne Vindue.

»O lad mig ligge Hr. Kandidat!« udbrød Madame *Steffens*.

»Uhu!« skreeg Skikkelsen, og greb fat i Lagenerne hvori hun havde indsvøbt sig.

»O Jemini dog!« vedblev Madammen, »det er den Langpatte som de fortalte om! – o nu gaaer Veiret reent fra mig! Hjælp! hjælp!« – sprang derpaa ud af Sengen, Skikkelsen greb og trykkede hende fast ind til Muren, som var imellem dem, i det den spurgte:

»Moder Marthe! hi, hi, hi! skal jeg qvæle Dig?«

»O Nicodemus frels Din Qvinde!« skreeg Madammen i Dødsangesten, og vilde skjønt forgjæves rive sig løs.

»Hi, hi, hi! kjender Du den?« spurgte Skikkelsen og sang:

Han skar Braden af sit Bryst
 Hængte den paa Lindeqvist,
 Brystet svedte; Braden sprak,
 Fuld ond var Fuglen at miste! –

»O hellige Sanct Peter! Du hjalp mig op af Mosen, skjønt jeg ingen Catolsk var, frels mig nu fra den Lang- eller Kort-Patte, hvad hun hedder, og evig skal jeg være Dig til Tjeneste!«
 I det samme goel Hanen, og Skikkelsen søgte at efterligne den med nogle skrigende Toner, og sang derpaa:

»Nu galer Hanen den røde
 Og maae jeg da afsted,
 Til Jorden skulde alle de Døde,
 Thi maae jeg følge med! –«

»Nu galer Hanen den sorte
 Til Graven maae jeg ned?
 Nu aabnes Helvedes Porte,
 Og jeg maae flux afsted!«

Slap hende derpaa, og løb alt hvad den kunde over Marken ind i Skoven. – Ved Maaneskinnet saae Madamme Steffens at Skikkelsen var klædt som et Fruentimmer, (det var ingen anden end Sophias Moder! den vanvittige Stine) hurtig styrtede hun ud og vaagnede de Andre, som hun fortalte sit rædsomme Syn.

Den næste Dag var allerede Historien bekjendt over hele Egnen, og Alle formodede, at det havde været Gjenfærdet fra Palnatokes Grav.

Jochum, Herremandens Søn, kom just hjem fra Hovedstaden, Dagen før Sophias Bryllup; at faae hende til Brud var nu umuligt, hendes og den lykkelige Medbeilers Død, og saa selv springe i Vandet, var hans Beslutning. – Da de hver Aften pleiede at komme til Palnatokes Høj, formodede han at de ogsaa vilde komme denne Aften; skjulte sig derfor indsvøbt i et Lagen bag de høie mosbegroede Stene.

Johannes og Sophia kom, men en pludselig stærk Skylregn nødte dem til at krybe hen under den overliggende Steen; da indskjød Djævelen Jochum, at styrte denne over dem, som vilde knuse de Forhadte. – Han rørte ved Stenen – den laa løs – »Helvede staae mig bie!« raabte han, og stødte til – men ved den hæftige Bevægelse gled hans Fod i det vaade Græs, han styrtede om, og Stenen fulgte efter og knuste ham selv.

Forfærdet sprang de Elskende op og ilede hjem.

Næste Morgen bleve de viede, og levede et lykkeligt Liv. – Aldrig erfarede Sophia hvem hendes Forældre havde været, og da hun fødte sin første Datter, kaldte hun hende op efter sin fromme Pleiemoder – *Anna Maria*.

Bønderne som fandt Jochums Liig under Stenen korsede sig og sagde: »det har Gjenfærdet gjort.«

Personerne:

Forspil

Udenfor Alfs Kongeborg i Vendsyssel i Jylland

TJALFE

Stormens Hysten, Bølgens hule Brummen
 Mod den nøgne nære Bred,
 Døved' syge Oldings Stønnen,
 Som kun saae den blege Død!
 Haardt var Leiet! – Tungen brændte,
 Ei jeg fik en Lædskedrik! –
 Da bad jeg med stumme Læber,
 Taarer vædede min Kind,
 Løs Alfader Støvets Lænke,
 Mat er Livets Guddomsgnist,
 Aanden efter Valhal længes,
 Støvet efter kolde Jord.
 Glad den ryster sine Vinger,
 Og mod Himlens blaae sig svinger! –
 Døren aabnedes til Hytten,
 Ind en venlig Dise treen.
 Det var Alfsol, hun mig pleied,
 Jeg ved hende Sundhed fik! –
 Hør mig derfor hulde Freia,
 Og velsign den fromme Møe!
 Dine Taarer rene perle,
 Paa det grønne Sommergræs,
 Og ved Morgensolens Flamme
 Lue de som røden Guld,
 Du er rørt! Du elsker hende!
 Og gjør Alfsol lykkelig!

HAGBARTH

Ja Alfsol lykkelig! – Det ønske Alle.
 Hun er saa god, saa venlig mod Enhver!
 Og naar hun gaaer med sine Terner hen
 Paa Blegen, for at toe det hvide Liin;
 Saa bærer hun ei Mindre end de Andre,
 Men stundom Mere; taler klogt og venligt,
 Og aldrig mærker Vrede hendes Blik!

TJALFE

O skjænk mig Taarer! – Dug opliver Blomsten,
 Men Taarer lindrer Hjertets hede Trang
 Dog drømte jeg i Nat heelt underligt;

Om *Alfsol* og om *Loke*, *Hæl*, og *Rhan* –
 Mig syntes Solen var formørket; Vinden
 Peeb fælt i Skoven, og den hele Himmel
 Var rød som Blod, ret som i Ragnarok
 Naar Ulven *Minnagarmer* sluger Maanen
 Og oversprænger Himlen med sit Blod. –
 Nu kom den hulde *Alfsol*, *Loke* fulgte,
 Og *Rhan* gridsk spærrede tilbage Veien. –
 De gik imellem høie bratte Klipper,
 Der bævede ved Fossens Kæmpesang.
 Blegt skinnede den runde Søilvermaane
 Og *Hæl* jeg saae fremstige fra sin Afgrund
 Krampagtig loe de blaae og blege Læber,
 I det hun strakte sine visne Hænder,
 Hen imod *Alfsol*, som hun da rev ned
 Med sig i Underverdens mørke Bolig!
 Jeg gav et Skrig, hvorved jeg vaagnede,
 Og spurgte tvivlsomt: »Var det vel et Varsel?«
 Da rulled' Thor hen over Himlens Hvælving,
 Og Lynet fløi paa vilde Flammevinge
 Igjennem Skoven, og jeg syntes høre,
 En Røst som sagde: »Guderne jo leve,
 Og Ondskab skal forgaae, men Uskyld seire!«
 HAGBARTH

Ja Uskyld seirer. *Gimle* vil bestaae
 Naar selv de høie Aser skal forgaae!
 TJALFE

Men Hagbarth! siig mig: »hvad betyder vel
 Den Støien inde i den gamle Borg,
 En Mængde Trelle saae jeg bringe Bænker
 Og smukke Hynder til at sidde paa;
 Alt var jo i Bevægelse; siig venter
 I nogen Gjæst?«

HAGBARTH

Nei! veed Du ikke,
 At det er jo i Dag at Kongen vil
 Raadføre sig med sine gode Mænd
 Om han skal sende *Alfsol* bort til Norge.

TJALFE

Hvorledes? – *Alfsol* bort? – skal da vor Sol
 Opklare andre Egne? – Nej umueligt!
 Fortæl mig dog!

HAGBARTH

Da vores milde Dronning,

Den fromme Borghild døde, sørgede
 Jo Kongen saa at han laae syg en lang Tid;
 Da græd jo Jylland! – aldrig glemmer jeg
 Den Morgen da han første Gang igjen,
 Traad frisk og sund ud under Himlens Hvælving!
 Den fromme Alfsol folded' sine Hænder,
 Med Tak til Himlen for sin Faders Liv,
 Og Taarer perled' i det blide Øie,
 Liig Duggen paa den skønne Vaarviol.
 Da udbrød Kongen: »hør mig milde Guder!
 I skjænke mig kun, at min elskte Alfsol
 Maa lukke mine trætte Øienlaage
 Naar Aanden svæver til det bedre Land!«
 Og trykkede derpaa den Hulde til
 Sit Fader Bryst, imedens Alle græd,
 Og bad for dem til Valhals høje Guder.
 Nu siden den Tid har alt trende Somre
 Tilsmilet Alfsol. – Ingen Ungersvend
 Har endnu vundet hendes Kjerlighed!
 Vor gode Konge længes derfor efter
 At kjende ham som bliver hendes Hosbond;
 Og Brødrene ei mindre. Gjerne vilde
 De ved et Svogerskab bestyrke Riget,
 Og sætte det i Sikkerhed for hvert
 Et fjendtligt Overfald. –
 TJALFE
 Naturligt! men
 HAGBARTH

Paa *Vestfold*, hist i Norge, staaer et Tempel
 Indviet alle Guder og Gudinder.
 Der er en hellig Vala-Qvinde, Hildur
 Er hendes Navn, hun tjener Nornerne
 Og er især berømt for sine vise
 Orakelsvar. – Men kun Nærværende
 Kan her erfare deres Fremtids Skjæbne,
 Og derfor vil han sende Alfsol did!
 TJALFE
 O milde Guder! vender Alt til Held,
 Og opfyld ei min bange Ahnelse!
 HAGBARTH
 Hvad frygter Du?
 TJALFE
 Jeg kan det ei forklare.

Nu staaer min Drøm mig atter levende
 For Øiet, og jeg seer den blege *Hæl*,
 Og *Rhan* og *Loke*, Alfsol mellem dem ...!
 Kald mig en Drømmer Hagbarth ... men ...
 ... Følg mig til Hytten!

HAGBARTH

Men hvad fattes Dig?

TJALFE

Saa skjøen en Blomst er ej for denne Jord,
 Den blomstrer kun ved lyse Alfers Pleie.
 Hvad var vel Valhal? naar de milde Diser
 Var her paa Jorden mellem Askurs Sønner!

Kongens-Hal

BOLVISE

– Saa er det afgjort? – Alfsol skal da reise,
 Og hendes tapprø Brødre følge med?
 Nu? – Kongen gammel er og sygelig,
 Hvad om han dør imedens de er borte!?

SNÆR

Om Taget nu faldt ned og knuste os!
 Om Havet slugte Danmark! eller Hæl
 Rev Dig og hver en Christen flux til sig!
 Frygtsomme Gamle! skam Dig dog!

BOLVISE

Nu nyligt
 Har vi jo maattet bøie vore Halse
 Med Taalmod, under Aaget af den gridske
 Umættelige *Sigurd Ring*, og til
 Slig umild Kriger give vi jo Skat,
 Da før vi gav den til en mild og god,
 Den store Harald Hildetand. – Og troer
 I ikke at han sluger Riget, naar det først
 Er Hovedløst? – han vil ej spare os!
 Og kan vi vise Modstand? – Hvad er vunden
 Ved at I føre hjem med Jer, et vildsomt,
 Tvetydigt, mørkt Orakelsvar. Brug kun
 Fornuften, den er sikkrest, er Orakel.
Een er kun *Gud*, og han har skabt Alt om os,

Og *Norner, Thor* og *Odin* er kun *Støv!*

SNÆR

See det er Frugten af hans Reise Konge!
Hvad skal en Afgudsdyrker i vort Land? –
Hvem er det han tilbeder? –

En fra det hede Syd, fra Muspelsheim
Opsteget Surturs Søn, som ved sit Ord,
Vil knuse Nordens høie gamle Guder!

BOLVISE

Snart Ragnarokr er nær! den hvide Christ
Sit Sejersbanner op mod Himlen svinger!
Det er jo sagt: at Nordens gamle Aser
Og skønne Diser, Alle skal forgaae,
Men ikkun Støv forgaaer, ej høje Guder!
Dog – Gimle vil bestaae i Ragnarokr,
Det ligger jo i Syd, er klarere end Solen,
Og bliver alle Godes Opholdsted!
Betyder det da ikke? – Nordens Guder,
Vil synke hen i Gruus, forgaae, forglemmes,
Men hist i Syd en bedre Himmel aabnes,
Hvis Lære luttret Støvets svage Børn!?

SNÆR

End er ei Kraften uddød her i Nord!
Den røde Odin overvinder Christ,
Den kjælne Blomst skal Stormen snart oprykke!

KONGEN

Jeg byder Taushed! – Ingen daarlig Trætte!
Bolvise – tappre Kjæmpe! – gjerne maae
Du dyrke selv den hvide Christ, skjønt Du
Har lært heelt anderledes i Din Ungdom,
Men nu har Munken *Beda* reent forandret
Dig paa den sidste Engellandske Reise!
Hver Gud kan være lige god og stor,
Og gjøre dens Tilbedere i Døden
Lyksalige, saaledes er *min* Mening!
Jeg takker Dig for Dine vise Raad,
Men tilgiv at vi ej kan følge dem!
Vi vil af Vala-Qvinden sikkert faae
Oplysende og kloge Svar, som gjør
Mig rolig. – Om jeg fejler veed jeg ikke?
Dog i det mindste, er det ingen Synd!
Jeg vil at Alting laves nu til Reisen!
Naar Morgenrøden stiger atter frem,
Skal Skibet skydes ud fra Stranden,

Den gyldne Mast opreises, Silkeseil
 Udspændes, som kan bovne vidt i Vinden,
 Der føre skal mit *Alt* til Norges Klipper!
 BOLVISE

O høie Christ, ledsag den fromme Alfsol!
 Du ene Ondt til Godt kan atter vende!
 KONGEN
 Følg med i Lunden, lad os Alle bede!

ALFSOL

O Fader er det afgjort?
 KONGEN
 Ja! Du reiser!
 ALFSOL
 Ei snart?
 KONGEN
 Imorgen Datter!
 ALFSOL
 Milde Guder!
 KONGEN
 Vær rolig Barn! snart skal vi atter samles!
 Sæt Liid til Freia, hun er stor og god!

ALLE ALFSOL

ALFSOL
 Fader! Fader! Du bortgiver
 Alfsol til den blege Hæl!
 Du mig fra Dit Hjerte river!
 O far evig, evig vel!
 Gjerne maatte kolde Bølge
 Mig for Askurs Sønner dølge,
 Favne mig med kolde Arm,
 I sin vilde griske Harm.
 Men, hvem vilde da Dig pleie
 Og Din Alfsols Savn opveie?
 Dog, de milde Diser lever!
 De kan ogsaa frelse mig.
 Sjunkne Mod sig atter hæver,
 Fader Alt jeg gjør for Dig!

Første Act

Norsk Fjeldegn

HARALD

Nu har jeg Freia seet! – Ei Dødelige
Kan tænke sig en Skabning skøn som hun!
Den fulde Læbe, Kindens røde Roser,
Og Øiets Blaae, hvori en Himmel hvilte,
Den smekre Mid'je, Barmens rene Snee;
Det lange gule silkebløde Haar,
Alt sagde mig det var den hulde Freia,
Og ingen Emblas Datter! – Aldrig svinder
Det skønne Billede ud af min Sjæl,
Før Døden slukker Livets Himmelflamme! –

THORGRIM

Jeg mærker at Du est forelsket Harald.
Hvo kan vel kjæmpe mod den stærke Sjöfna?
Hvo kan imodstaae Elskovs søde Lyst?
Det var *ej* Freia, ingen Himmel Dise,
Som Du har seet; men Alfsol, Alf's Datter,
En Konge i Vendsyssel hist i Jylland.
Hun kom hertil igaar, og skal i Dag
Adspørge Nornerne om hendes Skjæbne.

HARALD

Hvad siger Du? – – *Min! min!* maae Alfsol være!
O milde *Vør*, reen er min Kjerlighed!
Beskyt mig Vennehuld og da vil Lofn,
Bortrydde kjerligt hver en grusom Hindring!
– – Ja nu forstaaer jeg det! hør kjære Thorgrim:
Jeg gik i Morges da det dagedes
Imellem Klipperne, nær Valas Hule,
Og tænkede paa Eisten, paa min Broder,
Som er nu ude paa Fribytteri!
Vild Vinden peeb i Grannens mørke Toppe,
Og Fossen brusende igjennembrød
De stolte Klippers haarde faste Pandser!
Da mødte jeg den vise Qvinde, Hildur,
Hun var iført sin rige Valadragt.
Vildt flagred' hendes blaa guldpryded' Kaabe
I Vinden. Men det lange Haar, var bundet,
I Flætninger op under hendes Hue.
Hun gik med stærke Skridt og faste Blikke

Hen mod mig, og udstrakte mildt sin Stav
 I det hun sagde – »*Harald! skønne Roser*
I Danmark groer, men Heltene maae bløde!
Kun Egeløv, er Krandsen han bør vinde
Snart spirer Roser af det røde Blod!
Den blomstre skal tæt ved Dit Bryst min Harald!«
 Og sang derpaa en Sang heel rædselsfuld,
 Da den var ude tog hun mig i Haanden,
 Og sagde – »*Før Vi atter sees i Dag,*
Skal Du den skønne Danmarks Rose skue!«
 Og løb derpaa med store raske Skridt,
 Dybt ind i Skoven hvor hun saa forsvandt.
 See! er det ikke Sandhed? Danmarks Rose
 Har jeg jo skuet! – Alfsol var den Hulde!
 Og Vala sagde at den skulde blomstre
 Alene ved *mit* Bryst; betyder det
 Da ikke?: Alfsol bliver *min*, min Elskte?!
 Kom *Thorgrim!* kom! hen blandt de unge Mænd
 Som øve sig i *Hildurs* stolte Leg.
 Og naar jeg vinder Prisen maae den Hulde
 Belønne mig og vide *Haralds* Elskov!
 Beskyt mig *Sjofna*, og Du strænge Vør!
 Jeg stride skal, som det en Helt sig bør.

VALA

Harald bliv!
 Hør mit Ord!
 Nornernes Bud
 Lyde Du maa!

Tier Storme!
 Tier Hav!
 Sluk dig Flamme!
 Rolig Grav! –
Skulda taler,
 Helten blegner,
 Skjæbnen Søstre
 Vil det saa! –
 – Roser lue!
 Lue brænder!
 Helte vorde maa til Støv!
 Graven brister!
 Døde svæve!

Blodet isner!
Flye! vend om!
Kun hos Freia,
Ei paa Jorden,
Blomstrer Kjerlighed!
 Norner byde,
 Støv maa lyde.
 Blodet rinde skal paa Jord!

HARALD

Underfulde Qvinde! hvad betyde
 Disse frygtelige Ord?

VALA

Vala tier! – høie Norner byde
 Alt er mørkt som sorten Jord.

HARALD

Kolde Skræk skal ikke isne Blodet,
 Dine Ord ei knuse Modet.
 Flux afsted! før næste Qvæl,
 Alfsols, ellers blege Hæls.

VALA

Svage Dødelige,
 Trods ei Nornerne!
 Støv maa villig lyde
 Skjæbnens høie Bud!

Sigurd Rings Telt

SNÆR

I har da seet den hulde Alfsol?

GJANDALF

Ja!

SNÆR

Er hun ej skjønn?

HJALTE

Gid alle Valhals Diser,

Var hende liig, saa var det sødt at døe!

SNÆR

Idag skal hun, *nu* her paa Skirisal

Adspørge Nornerne om hendes Skjæbne,

Og flux naar Vinden blæser hen mod Jylland;

Vi seiler bort fra Norges stolte Klipper.
 Jeg veed I hader Underkongen Harald,
 Og dennes Broder, Eisten; men for svag
 Er Eders Magt, og derfor maae i tie.
 Det er naturligt! – Eders høie Frænde,
 Den kjække Sigurd Ring, vil kunde knuse
 Dem begge med sin Styrke, men det gjør
 Han ikke, hvis han ei seer Fordeel ved det. –
 Nu kunde vi med Held benytte Tiden,
 Mens Alfsol er her – saadan Tjeneste
 GJANDALF

Hvad mener Du?

SNÆR

Den store Sigurd Ring,
 Har smagt al jordisk Salighed, Magt, Ære,
 Navnkundighed! og været gift! vel gift! –
 Og dog er dette intet imod Alfsol!
 Maaskee Vendsyssel, ja selv hele Jylland,
 Vil derved falde i hans Hænder. Paa
 En saadan Maade fik *Vidfadme* jo
 De danske Øer.

GJANDALF

Nu forstaaer jeg Dig.

Den gamle Sigurd skulde ægte Alfsol?

SNÆR

Nu ægte eller ei, er vel det samme!
 Nok at han hende seer og bli'r forelsket.
 Udfaldet bliver da som vi det vil!
 Hvor er han nu?

GJANDALF

Ei langt herfra han rider
 Herom i Vestgothland, for at udøve
 Sin Kongepligt, for at tilskifte sine
 Tro Undersaatters Ret. – Vi kan snart vente
 Ham her tilbage!

SNÆR

Godt! ved Asa Loke,
 Jeg skal nok overtale ham.

HJALTE

Der er han allerede, tys! hør Luren lyder!

SIGURD

GJANDALF og HJALTE

Velkommen Herr Konning!

SNÆR

Høie Konning!

SIGURD

Hvad Budskab bringer Du? staaer Alting godt

I Jylland? – Er det Sandhed hvad man siger?

At nu Bolvise har forandret Troe?

Fortæl mig Snær, men lyv ham intet paa!

Jeg veed at I er, just ei bedste Venner!

Jeg kjender Dig! Du kan heelt mesterligt

Med smidig Tunge, dreie og forvandle

En Myg til Elefant, naar Du det vil!

Din Tunge stemmer ikkun naar Du skal

Fortælle Sandt og Godt om Nogen, da

Det er heelt uvant!

SNÆR

Høie Herre Konge ...!

SIGURD

Det er mit Alvor! – Sigurd skjæmter ikke,

Og mindst med Dig! – Fortæl! saa er min Vilje.

SNÆR

Jeg hader ei Bolvise! – Han er gammel,

Og gaaer naturligviis i Barndom!

Den smule Blod han har, vil han ei miste,

Og kun for Helten aabner sig Valhalla!

Den nye Lære, som nu Munken *Beda*

Har præd'ket for ham er heel anderledes!

Den jo forbyde Blodsudgydelse

Og Heltestríd, og lover evig Glæde,

Til dem som faster, synger og gjør Bønner!

Og dette er jo ganske for Bolvise

Som han det ønsker; og derfor, naturligt ...

SIGURD

Den stakkels blinde Gubbe! Er han ei

Fulgt med herind til Norge?

SNÆR

Nei!

SIGURD

Hvorfor?

SNÆR

En pludseligen Sygdom, er Aarsagen.

SIGURD

Og hvor er Alfsol nu?

SNÆR

Paa Skirisal.

SIGURD

Er alting rede da? er Folket samlet?

SNÆR

Paa Veien nu herhid jeg mødte Mænd

Og Børn og Qvinder, som kom Langveis fra,

For selv at see den skjønnne Alfsol, og

Erfare Svaret af den vise Vala!

Men tilgiv, jeg har lagt en Plan min Konge,

Til Eders Fordeel! – Tør jeg sige den?

Tro ei at Egennytte driver mig!

Nei Kjerlighed! Taknemmelighed! ...!

SIGURD

Hvorledes?

Taknemmelighed? – Du lyver Guldets Træl!

Jeg har jo endnu ikke gjort Dig noget,

Hvorfor Du kunde være mig taknemmelig!

Hvad er Din Plan? tael! uden lang Indledning!

SNÆR

Har I seet Alfsol?

SIGURD

Nei!

SNÆR

Og vil det ikke?

SIGURD

Det er mig ligegyldigt.

SNÆR

Spørg kun selv

Nu Eders Slægtninger, om hun er skjønn ...!

HJALTE

Ja Herre, hun er skjønn og mild som Freia!

SIGURD

Nu det er godt for hende ...!

SNÆR

Men I skulde

Dog see den Underblomst for Jyllands Heder!

Lyksalig er den Konge som skal dele

Sin Throne med den Hulde. Hvilket Liv!

Og hvilken Ild i Øiet, det kan smelte
Selv Isen hos den haarde Slet paa Jorden.
O Salighed at turde favne hende!
SIGURD

Ha, nu forstaaer jeg Dig! Jeg fatter Planen
Men husk at jeg er gammel Snær!
SNÆR

Alfsol

Er ei vellystig!

SIGURD

Hendes tapre Brødre ...!

SNÆR

Maa frygte Sigurds Magt, en saadan Svoger,
Er dem en Ære jo ...!

SIGURD

Du troer da at

Den hulde Alfsol kunde elske mig? ...

At hun er skøn det veed jeg! Alt forlængst

Har Rygtet sagt: at selv den høje Odins

Valkyrier var ikke skjønnere.

Endnu i denne Dag jeg gjæster hende,

Jeg vil dog see om Rygtet ej har smigret!

SNÆR

Du kommer Konge?

SIGURD

Ja! saa hen af Aftenen?

SNÆR

Men ei jeg bør forglemme, høje Konge.

Min Herre, Konning Alf, gav mig en Ring,

Som jeg i hans Navn skulde give Eder.

Kun som et ringe Venskabstegn ...!

SIGURD

En Ring?!

SNÆR

Ja store Konge! see, her er den.

SIGURD

En deilig Guldring! men den passer ei!

Den er jo smedet for en Qvindehaand,

Og ei for Sigurds! see! – – Jeg lider og

Ei Ringe eller Kjæder, thi de viser,

Et Billede paa Slaveri Trælæt!

Har han ei andet at bortgive, var
 Det bedre at han selv beholdt det,
 Og viiste ei saa aabenbar sin Armod!
 Jeg gider ikke bære sligt! see der!
 Jeg skjænker Dig den!

SNÆR

Ædle Herre Konning!
 Saamegen Godhed mod en ringe Tjener ...!
 SIGURD

Reis endnu ikke ind i Landet! bliv
 Kun her paa Vestfold, til jeg siger Eder!

SNÆR

Vi har alt vundet! – Kom ud i det Frie,
 Her kunde Sigurd muligt høre os!

Udenfor Alfsols Telt

ALFSOL

Hvor reen og fri er ikke Luften her!
 Fra Fjeldets unge Blomsters Offerskaaler,
 Opstiger Virak mod Alfaders Himmel.
 De stolte, høie, Nordens Kjæmpegraner,
 Staaer Vinter, Sommer, i sin Høitidsdragt,
 Og synger høit, naar Stormen ryster Toppen,
 En Sang om Nordens gamle faldne Kjæmper,
 Imedens Fossen ryster faste Grundvold,
 Og taarner skumhvid op mod Klippens Pandser,
 Alt er et mægtigt Syn! dog ei jeg bytter
 Det stolte Norge for det blide Danmark
 Ei vilden Kjæmpe for en kjærlig Møe!
 Sødt smiler Danmark, liigt et venligt Barn,
 Som hviler trygt i sølvblaa Bølgefjold,
 Og skuer roelig mod Alfaders Himmel!
 Og Signe, hvor jeg længes efter Hjemmet!
 Heel længselsfuld mit Øje søger efter
 At øjne Danmark i det dunkle Fjerne,
 Men kun forgjæves, o da maae jeg græde,
 Og bange Ahnelser forfærde mig.

SIGNE

O kjære Alfsol! snart skal vore Aare

Slaae Skumhvid Bølge, som vil bære Snekken
Igjen til Danmarks, kjære Barndoms Egne.
Vær derfor rolig! Hvis Du det tillader?
Saa vil jeg synge Dig en lille Sang,
Den muligt kan adsprede Dig Din Tungsind.

Liden Grindhild sidder og sorrigfuld
Seer igjennem Solbrændt Rude;
Men Maanen luer som røden Guld,
Vildt tuder Stormen derude.
Naar Maanen skinner,
Døemanden griner,
Og rider igjennem Lunden.
»Min *Ovarodd*, ak! hvi er Du ei her!«
Saa klager den bange Pige.
I Busken det rasler, han er nær,
Flux Kummer og Taarer vige.
Skjønt Maanen skinner
Og Døemand griner
De favner hinanden i Lunden.
ALFSOL

Tys kjære Signe! tys, der kommer Nogen!
Det er vel mine Brødre.
SIGNE
Jeg vil da
Gaae ind i Lunden for at flette Dig
Den Egekrands som Du skal have paa
Til Nornerne, naar Du adspørger Vala!

ALFSOL

HARALD

O hulde Freia, høie Himmel Dise!
Tør Askurs Søn nedknæle for Din Fod,
Og skue Himlen i Dit blide Øje?!
Jeg Prisen vandt i Hildurs haarde Leeg,
Men ene Du gav Helten denne Seier,
Og derfor bringer jeg Dig Egekrandsen.
O hulde Alfsol, kanst Du elske mig?
Uværdig er jeg ei Dit ædle Hjerte.
Kun giv mig Haab, og jeg det skal fortjene!
Kun Haab! – et venligt Ord! – ei mere!

Du tier! – vredes Du? umuligt!

ALFSOL

Konge!

Utallige af Nordens skjønnne Piger,
Vil prise sig lykkelig som Din Brud.
Men snart vil kolde skumhvid Bølge,
Optaarne mellem os ...

HARALD

Men Søen staaer

Jo aaben for Enhver! og ofte Norske
Og Jyder knyttet Ægtebaandet sammen.
Reen er min Elskov! ingen Feberblus,
Men høi og stor, som *Freias* til sin *Oder*.
Du tier – men Din Rødmens Dig forraader,
Den hulde Liljekind forvandler sig
Til Blyfærds skjønnne rene Himmels Roser!

ALFSOL

De høie vise Norner, og min Fader,
Alene raader ...

HARALD

Ogsaa Du min Alfsol!

Og grusom kan saa skjønn en Sjæl ei være.
Sødt smiler Haabet paa sin lyse Stængel,
Thi Nornerne har sagt Du blive min!
Endnu i Dag afgjøres maae min Skjæbne! –
O Elskov søde Himmelflamme!
Du lutttrer Askurs, Støvets Børn.
O Salighed som ei kan fattes,
Nedsteget fra en venlig Gud.
Ei Ord kan tolke Heltens Elskov!
Den rene skjønnne Himmelild,
Som fører ham til Kamp og Sejer,
Og mildner Dødens hede Saar!
Den smerter, og er dog saa salig!
Den hæver Støvet til en Gud!
Og kold og grum maae Manden være,
Som aldrig kjender Kjærlighed!
Ja Alfsol! Ja! min skalst Du blive,
Hvis ei jeg vandre maae til *Hæ!*
Ved *Dig* jeg hæves kan til Himlen!
Men *uden* Dig, maae jeg forgaae!

ALFSOL

Milde Guder i det Høie!
 O forlad mig ei.
 Skuer Taaren i mit Øje,
 Leed mig trygt paa Livets Vei!
 SIGNE

See her er jeg igjen! – men Du er ene?!
 Du græder! hvad er hændet Dig Du Gode?
 ALFSOL

O Fader! Fader! havde aldrig
 Jeg skuet Norges stolte Klipper,
 Saa var jeg lykkelig paa Jord!
 SIGNE
 Hvad fattes Dig? vær trøstig kjære Alfsol!
 Snart vil vi skue Danmarks Bøgeskove,
 Snart skalst Du hvile ved Din Faders Bryst.
 ALFSOL

Hvad siger Du?! – Nei! Nei! – o milde Freia
 Forlad mig ei! – jeg gyser for min Fremtid.
 SIGNE
 Din Skjæbne vorde liig Din Dyd min Alfsol!
 Vær derfor rolig, Guderne jo lever!
 ALFSOL

Men Loke er imellem dem ...! dog Nei,
 Det var ei Loke! – Harald er ei troløs!
 Hans rene hulde Blik var trofast Elskovs!
 Hans Ord var ikke Læbens kunstlede,
 Men Hjertets, Kjerlighedens søde Ord!
 GRIM

Prindsesse! Eders Brødre venter Eder.
 ALFSOL
 Jeg kommer! – – Milde Freia vær mig huld;
 Mit Mod er brudt, mit Haab som Solen nede!

Templet paa Vestfold

VALA

CHOR

Høie Norner!
 Støvets Skjæbnes Bestyrerinder!
 Hører os!
 Hører de Indviedes Sange!
 Tause I sidde ved Ygdrasils Rod,
 Qvæger dens Rødder med Vandet
 Øst af den hellige Brønd.
 Hører os!
 VALA
 Hører os!
 CHOR
 Synger Svanerne glade
 Over Fortidens Brønd?
 Eller er Vandet Kilden
 Rødt som det røde Blod?
 Hellige vise Norner,
 Hører, hører os!
 VALA

Urd, Varand og Skuld!
 I hellige, vise Søstre!
 Vredes ei paa Støvets Orme,
 At de vovede at udforske
 Deres Fremtids dunkle Skjæbne,
 Og nedknæle for Jere Altre!
 CHOR
 Vredes ei!
 Thi da maae Støvet,
 Zittre, blegne,
 For Eders Magt!
 Vee os da hvis I vredes!
 Vee! Vee! Vee!

VALA

Luren lyder! – taus nu Alle!
 Alfsol den Fromme er nær! –

ALFSOL

VALA
 Kongedatter! fat
 Den skrækkelige Ring,

Og sværg
Den hellige Eed!

STEMMER FRA DYBET
Reen maa Eden være,
Reen, hellig og stor!
Reent og ubesmittet
Dit Hjerte være maae!

ALFSOL

Saa sandt hjælpe mig den mægtige As,
Thor, Freir, Njord, Freia,
Og alle de Hellige
Aser og Asyniar,
Landets Guder,
Alle Bjergboer,
Og Landvætir:
Som jeg i fast Tillid med
Et ubesmittet
Hjerte,
Fremstiller mig her, for at
Udforske min Skjæbne af
De hellige vise Norner!
STEMMER FRA DYBET
Eden er hellig!
Alfsol er reen!

CHOR AF PRÆSTINDER
Knæler Støv!
Falder til Jorden!
Bæver af Rædsel!
Nornerne taler!

Gudinde! –
– Dødelige! –
– Lykkelige! –
– Vaandefulde! –
– Fra Øster, den Kjække! –
– Den Gamle! –
– Baal! Brand!
– Vee! Vee! Vee! –
– Himmelen reen! –
– Spaadommen forvildes! –

CHOR
 Hellige Guder,
 Forlad os ei!

Anden Act

Alfsols Telt

ALFSOL
 Den Sky er svar som hænger paa min Himmel,
 En Storm allene kan fordrive den.
 Men bliden Foraarsvind, som bøier Siv kun
 Og spreder Blomsterstøvet over Jorden,
 Den er for svag. De mindre Skyer drives
 Hen i den større, saa de vorde een;
 Og bliver den for tung, da vil den briste!
 INGE

Jeg fatter ei Din Mening, kjære Søster!

ALFSOL
 Nei Inge! aldrig seer jeg klar den Himmel,
 Som fordum smilte i saa Skyfri Glands!
 Forsvunden er min Barndoms glade Morgen,
 Nu skjule sorte Skyer Himlens Blaae!

ALF
 Vær rolig Alfsol! sæt Din Liid til Freia!
 Hun sender Hjelp naar størst Dig synes Nøden.
 Du saae jo ofte Himlen være mørk,
 Og atter blive klar just som et Uveir
 Trak fælest op. Endnu veed vi jo Intet ...?

ALFSOL

Jo! hør mig Brødre. – Hjertet vender sig
 Af Skræk i Barmen ved Erindringen!
 End staaer det Rædselssyn og truer mig,
 End lyder hvert et Ord, med Tordenbulder,
 Saa Dødens Isnen farer gennem mig! –
 I huske vel, da vi kom hen til Templet,
 Hvor svag jeg var, hvor vaklende jeg gik,
 Og skjælvede for Helligdommens Mørke?
 Dengang min Haand berørte Jernringen,
 Den skrækkelige, som mig Vala bød,

Da var det ret som om mit Hjerte brast,
Og alt mit Blod blev lis! – Jeg veed ei selv
Hvad Tungen sagde. Alting sortnede!
Dog hørte jeg Orakelsvaret – Fast,
Krampagtigt holdt jeg mig i Veiret
Ved Ringen, da lød Tordenbrag, jeg sank,
Saa var det for mig, dybt, dybt, ned,
I sorten Afgrund, mellem fæle Drauger.
Og Jorden brast! De høie Klipper skjælv,
Mens Havet skumhvidt steg mod Himlen,
Vildt Seen fyged' – Ragnarokr var nær,
Og Fenrisulven løst af sine Baand,
Som truet med at sluge Valhals Guder.
Da steg den onde Loke ud af Klippen,
Og knuged' mig, vanvittig til sit Bryst.
Han ligned' Berserk, den hvide Fraade
Stod ud af Munden, og hans sledske Øie
Var spilet op, og stirret liig en Døds.
Jeg skreeg af Rædsel, men mig hørte Ingen,
Kun fæle Drauger, sang en rædsom Sang.
Da steg fra Dybet op de trende Norner,
Og *Skulda* sagde med mørkt, helligt Alvor, –
Og i en Tone som jeg aldrig glemmer,
Den trængte mig igjennem Marv og Been! –
»Den *Gamle* tyder, Sigurd! vee Dig! vee!
Dog snart vil iiskold Lædskedrik Dig qvæge!«
Da saae jeg Drauger, luftige, men blege
Og blodige, at svæve tæt for mig.
De vare alle rustede til Krig,
Og Lurer og Trompeter lød til Angreb.
»O høie Guder frels mig!« udbrød jeg,
Og Alt forsvandt, – jeg var igjen hos Eder.
INGE
Det lader sig jo let forklare Alfsol,
Og har ei at betyde. – Denne Angst
Du følte, Helligdommens Mørke, Sangen
Præstinderne istemte, Tordenbraget
Og Valaqvindens underfulde Ord,
Som blev udsagt i høi Begeistring fra
De vise Norner. Dette kan jo bringe
Den Modigste til Skjælven! sagtens skrække
En svag, en frygtsom Pige, og ved Hjelp
Af Phantasien at fremkalde sligt,
Som Du nu troer at have seet naturligt.

ALFSOL

Forklar det som Du vil. O milde Freia!
 Du som beskytter Liljens skjøre Stilk,
 At ei den knækkes i en stormfuld Nat.
 Forlad mig ei, lad Ondt til Godt sig vende!
 O Brødre, havde ei Bolvise ret?
 Hvad nytter det at vi nu føre hjem
 Med os, et mørk Orakelsvar som Ingen
 Forstaaer.

INGE

Orakelet vil nok i Tiden
 Opklare sig. – Min Arm, Din Dyd, vil gjøre
 Dig sikker her og overalt i Norge!

ALF

Men hvad mon Øster vil betyde, Inge?

INGE

I Øster Sol staaer op! det jo betyder
 Stor Lykke – og den Kjække fulgte strax
 Derpaa ...

ALFSOL

Den Kjække. Hvem mon det vel er?

INGE

Det veed jeg ikke! uden det er mig
 Som skal forsvare Dig?

ALFSOL

Men end den Gamle?

ALF

Det skulde vel ei være Sigurd Ring?

INGE

Umuligt!

Den gamle Gubbe haver tidsnok, Alf.
Baal, Brand, reen Himmel, – uidentvivi betyder
 Afvexlinger af Sorrow og af Glæde.
 Det værste er at Spaadomme forvildes,
 Og at Din Skjæbne Alfsol er uafgjort.
 Dog nei, det er den ikke! – Nei saalænge
 Din Broder Inge lever, er den ikke,
 Imorgen spænde vi flux Seilet ud,
 Og lade staae ad Jylland til, hvis Vinden
 Vil blive gunstig!

ALFSOL

Alt i Morgen bort?!

Nei Broder! Nei! – Dog jo! vi *maae*, vi *bør*!

INGE

Jeg fatter ei Din Tale.

ALFSOL

Milde Freia!

Smiil venligt fra Dit Folkevanger ned,

Og aftør Taaren i mit trætte Øie!

INGE

Hvad er det, Søster?

GRIM

Underkongen Harald

Er udenfor, han haver noget vigtigt

At tale om med Eder.

INGE

Lad ham komme.

ALFSOL

I Øster Sol staaer op! den Kjække kommer!

Ja nu forstaaer jeg, Vala.

HARALD

Kongesønner!

Selv Konger! Jotters Ære, og Forsvarer.

Mit Ærinde er vigtigt, Alfsol er

Mit Øiemed, til hende beiler jeg!

Reen Attraae boer i Haralds Bryst, jeg føler

Mig hende ei uværdig! er hun ikke

Imod det? kan hun elske mig den Hulde?

Saa kun udbeder jeg mig Eders Minde,

Min Længsel mægtig er og stor, afgjør

Nu Sagen. – Tier ei! – afgjør min Skjæbne.

INGE

Jeg Broderskab tilsværger Dig! ja Harald,

Du est mig kjær! Din simple, frie Tale

Behager mig – men Alfsol raader selv.

ALF

Vor Søster raader, ikke vi min Konge.

HARALD

Afgjør min Skjæbne hulde Freia,

Og dræb ei Helten i sit søde Haab!

ALFSOL

Helt! Konge! mørk og tvivlsomt er Oraklet.

Min Skjæbne tegner til at blive ond;
 Og derfor vil jeg ikke gjøre Dig
 Ulykkelig med mig ...
 HARALD

Du elsker mig da?

ALFSOL

Ja Konge! *Ja!* jeg elsker Dig! men jeg
 Vil ikke gjøre Dig ulykkelig
 Ved denne Elskov hos den svage Pige. –
 Lad nogen Tid gaae hen, Oraklets mørke
 Tvivlsomme Tale bedre da udvikles,
 Og da er Alfsol rolig, og desuden
 Maae vi velsignes af min fromme Fader!

HARALD

Din Vilje er min Lov, thi den er billig!

ALFSOL

Staae op! at knæle sømmer sig ei Helten!
 Hvis Vinden bliver gunstig, spænde vi
 Nu alt imorgen Silkeseilet ud,
 Og lade staae ad Jylland til, min Harald.
 Did sidder i den gamle Kongeborg,
 Og skuer længselsfuld hen over Havet
 Min gode Fader, for at øine Snekken,
 Som bringer ham igjen hans elskte Datter!
 Hver Time tæller han, hvis jeg nu dvælte,
 Og glemte Pligt for Elskovs søde Himmel,
 Forvoldte jeg ham Frygt og bange Uroe;
 Derfor er det nødvendigt at jeg reiser.
 Rask ruller Tiden, let et Aar bortglider,
 For Helten som i daglig Kamp kan færdes!
 Imidlertid Oraklet vil udvikles,
 Og sønderrive Frygtens sorte Sløer.
 Kom da til Jylland, lad os der forenes,
 Og glad jeg følger med Dig til Dit Norge!

HARALD

Det vil Du Alfsol? høie Valhals Diese,
 Du aabner Himlens lyse Porte for mig!
 Kjækt jeg for Dig vil gaae i Kampens Fare,
 For Dig at stride, høje Himmellyst!

ALFSOL

O milde Freia sign vor Kjerlighed,
 Hvis ei saa send flux Dødens blege Engel,
 Der kan mig lede til Dig i Din Himmel!

HARALD

See overalt hvor klart! ei mindste Skye
Paa Himlen. – Balder skuer venligt
Fra *Breidablik* igjennem Middagssolen,
Og varsler os en glad og salig Fremtid!
See Alfsol! see! saa langt som Øiet rækker,
Staaer Jorden i en spraglet Sommerdragt.
Grønkrandset Klippe kneiser liig en Kjæmpe,
Og skuer kjerligt hen mod Gefions Øe,
Der liig en Blomsterkrands paa sølvblaa Skjold
Trygt hviler midt i Havets Moderarme.
Nordvinden piber ei! den gamle kolde Jette
Er slumret ind i stolte Ørneham.
Bjergblomsters Duft med kjøle Luftning blandet
Blidt vifter om os – Alt er trygt og roligt,
Bebuder det da ikke Held for os?!

ALFSOL

O høie Guder! hvad der end vil skee,
Saa see i Naade til os alle ned!

HARALD

Seil trygt min Alfsol, bort fra Norges Klipper
Op til det elskte Danmarks Bøgeskove.
En venlig Vind vil bovne Snekkens Seil,
Saa beged Søefugl glider rask og let
Hen ad den rene klare Sølvflade.
Naar Vinterkulden binder Kjæmpevoven,
Og Skoven staaer i hvide Vinterdragt,
Da sidder Du ved Arnens røde Lue
I snevre Jomfrubuur, imedens kjækt
Din Harald øver sig i Hildurs Lege,
Saa svinde rask de taagefulde Dage
Og lysegrønne Vaar i Ungdoms Dragt
Flux følger efter Aarets Morgenrøde,
Og smelter Sneen med sit hede Blik.
Stolt sønderbryder Fossen Klippens Bryst,
Og plukker flux de høie Kjæmpegraner,
Som Pigen plukker Engens spæde Blomster!
Da kommer jeg til Jylland, og begjærer
Dig af Din Fader. – Være derimod
Det kan han ei; stolt, ædelt er det Blod,
Som flyder gjennem disse Heltearer,
Og det som mere er: Du elsker mig!
Farvell tungt er det for mig at gaae bort,

Men Pligten byder, Elskov maae da vige!

ALFSOL

Farvel min Harald, Freia Dig ledsage!

INGE

De høie Guder signe Eders Elskov!

ALF

Det vil de, Inge! Guderne jo ere

Retfærdige!

ALFSOL

Ved *Vør* en evig Troskab!

HARALD

Ja evig Troskab! – Din som min, Farvell!

ALFSOL

Vise Guder i det Høie!

Skuer Taaren i mit Øie,

Føel mit Hjertes rene Fryd!

Salighed mig gjennembæver,

Aanden sig paa Vinger hæver

Op mod Eder i det Blaae!

Jeg er glad, og dog mit Hjerte

Banker med en navnløs Smerte,

Som selv qvæger i sin Qval!

Freia, o forlad mig ikke!

Leed med hulde Moderblikke

Mig paa Livets mørke Vei!

Lad en venlig Stjerne tindre,

Og om Himlen mig erindre,

Hvis ei Harald bliver min!

Let i Kampen Helten falder,

Naar Valkyrierne kalder,

Maa han ile bort fra Jord;

Da vil mine Kinder blegne,

Men lad mig ei derfor segne,

Før min Fader slumrer ind.

Ingen vilde Gubben pleie,

Og hans Alfsols Savn opveie,

Hvis jeg sank for Smertens Piil.

Styrk mig da! skjænk Kraft og Mod!

Milde Freia Du er god.

ALF

See! – Hvad er det? – Hvad er det for en Trængsel?

See Inge! her de komme henimod.

En gammel stolt graahærdet Kriger sidder,

Krumbøiet paa sin Hest, og stirrer skarpt,

Og stift med stolte Blikke rundtomkring!

See unge Piger strøe hans Vei med Blomster,

Og en utallig Hær af Svenske, Gother,

Og Garderiker følge ham.

INGE

Ved Thor!

Det er jo Sigurd Ring! hvad mon han vil?

ALFSOL

Hvad? Sigurd? – Frels mig høie Valhals Guder,

Lad ei Oraklet saa opklare sig!

INGE

Du blegner Søster?!

ALFSOL

Det er Intet! Intet!

Kun lad ei Sigurd komme! – siig til ham,

At jeg er syg ...! siig hvad I vil ... naar kun ...

INGE

Han er vor Overherre. Han vil vredes ...

ALF

Nu stiger han af Hesten! Hvad? det lader

Som om han vilde her til os.

Ja see! der er han alt. Nu kommer Grim!

ALFSOL

»Den Gamle tyder Sigurd!« sagde Nornen.

Orakelet vil snart opklare sig!

INGE

Frygt ikke Sigurd, sæt Din Liid til mig.

Hvis han fornærmer Dig, ved Asa Thor,

Mit Sværd skal stoppe Munden paa den Stolte!

ALFSOL

Bange Hjertet bæver,

Medens Bønnen hæver

Sig fra Læben op til Freia mild.

Frels Du mig Du Blide!

Ved min Haralds Side

Glad jeg gjæster Dig i høien Hall!

Haabet meer ei lyser,

Bange Hjertet gyser.
 Freia staae mig bi!
 GRIM

Kong Sigurd kommer for at gjæste Eder!
 SIGURD

Som Ven! Ei Fiende!
 INGE

Ærligt, trofast Venskab!
 SIGURD

Velkommen til mit Norge, tappre Helte!
 Staaer alting vel og godt til hist i Jylland?
 Som man fortæller mig har jo Bolvise
 Forandret Troe, den stakkels blinde Gubbe!
 Han gaaer i Barndom, veed ei hvad han gjør;
 Det kan undskyldes. Men ved Asa-Thor,
 Før jeg forlod de høie gamle Guder,
 Og tro'de paa et luftigt Stjerneskjær,
 Før vilde jeg døe bort af Anasot,
 Og vandre ned til Helas Rædselsbolig!
 Men hvor er Eders Søster? og hvorledes
 Lød vel Orakelsvaret?
 INGE

Her min Konge.
 Er vores Søster!
 SIGURD

Ha! hvorledes? Alfsol?

Men Du er bleeg! er syg, og dog saa skøn!
 Ja skjønnere end Rygtet mig har sagt!
 Jeg troede neppe, at jeg skulde finde
 Saa faur en Blomst i Norges barske Egne;
 Ei saa jeg Nogen før saa skøn som Du,
 Du smelter Sneen om mit kolde Hjerte!
 Bliv her! Du maa ei reise! bliv i Norge!
 Jeg er uden Dronning, bliv Du min,
 Og gjerne deler jeg mit Rige med Dig!
 ALFSOL

Jeg er uværdig denne Ære Konning.
 Jeg kan ei! lad en Anden nyde den!
 SIGURD

Hvad?! vover Alfsol at forsmaa min Godhed?

Er jeg Dig ikke god nok?

ALFSOL

Alt for god!

Men jeg har endnu ei bestemt mig Konge!

Jeg er endnu saa ung – Orakelet

Er mørkt, og muligt at jeg aldrig giftes.

SIGURD

Ha! nu forstaaer jeg Dig! Du elsker alt

En Anden, heller vil Du have Dig

En ung Vellystning end den gamle Sigurd.

Hvem er den lykkelige Ungersvend

Som tør sig maale med mig? Dog vel ikke

Den kjæln Harald, som kom ud herfra,

Nys da jeg reed paa Klippen over ham?

Du rødmer! – Ja Du elsker Harald, Alfsol!

Vellystig brænder Du af Længsel efter

Hans hede Favnetag, frygter for at spilde

Din Uskyld i en kraftløs Gubbes Arm.

INGE

Vor Søster saa forhaanes! Nei ved Odin,

Du skal ei ægte denne rynken Troid,

Før skal jeg ofre ham til Nastrons Flammer!

ALF

Hvad gjør Du Broder!? han er vores Konge

Og Overherre ...!

SIGURD

Stedets Hellighed

Forbyder mig at stride her, men hvis

Du tør, saa mød mig med Din Hær ved Sarpen!

Ved Asa Thor og alle Valhals Guder!

Før tvende Døgn skal Alfsol være min.

ALF

Nu kom den Gamle da fra Øster! *Sigurd*

Var det, Oraklet sigted' til.

ALFSOL

Ja Sigurd!

Jeg skjælver for hans Magt, den Følesløse ...

Han kunde ... Guder ...! dog jeg skjælver ikke

For mig men kun for Eder kjære Brødre! ...

INGE

Og for Din Harald.

ALFSOL

Ja! ogsaa for ham.

Det skammer jeg mig ikke ved at tilstaae –

Men vores Fader? ... aldrig see ham mere,

Ha Rædsels Tanke! aldrig skulle favne

Sin elskte Datter! Nei det er formeget!

O hør mig Freia, Thor og alle Guder!

I veed jeg elsker Harald høiere end Livet,

Ja høiere end Jordens Herligheder.

Dog vil jeg gjerne mig frasige ham,

Kun lad mig leve for min gamle Fader!

ALF

O Søster! Søster! Du er stor i Dyd,

De høie Guder vil Dig sikkert lønne.

HAGBARTH

INGE

Hvorledes? Hagbarth! hvad betyder vel

Dit Komme her? staaer alting godt i Jylland?

HAGBARTH

Stod alting godt, saa kom jeg neppe her.

INGE

Hvad er Dit Ærinde? hvad er vel hændet?

HAGBARTH

Jeg bringer Sorgens Bud! vor Herre, Konning ...

ALFSOL

Min Fader?! O fortæl.

HAGBARTH

Saalænge som

Han kunde øine Snekkens hvide Segl,

Stod han paa høien Loft, og skuede

Ud over Havet efter Eder; men

Da den forsvandt i fjerne Taagekreds,

Brast han i Taarer, og udbrød: »I Guder,

Gjør Alfsol lykkelig, jeg kan det ei!

Vi samles aldrig mere!«

ALFSOL

Aldrig? jo i Gimle!

Hist over Himlens lyse Stjernehvælving

Skal vi ei grusomt skilles fra hinanden.

HAGBARTH

Han var den hele Dag heel sorrigfuld,
Og bad for sine Børn til Valhals Guder.
Da Natten kom, og Alle var til Roe,
Laae jeg endnu halvvaagen paa mit Leie,
Og blev da vaer igjennem Vinduet,
Ved Maanens Skin, en Mængde Krigere,
Som søgte paa at liste sig ind i
Den gamle Kongeborg. Jeg kjendte Nogle,
Ogsaa deraf de tjente Nabokongen,
Som havde muligt faaet Nys om, at
I vare bortreist med den største Deel
Af vores Kjæmper; hvorfor han nu vilde,
Paa Niddingsviis i sorten Midnatstime,
Da feigt han frygtet aabenbare Feide,
Os overfalde, dræbe eller fængsle,
Som Lykken vilde det, og derved da
Udvide sig sit Rige. – Jeg sprang op
Og gjorde Larm, hvorved de Andre vaagned',
Som greeb' til Værge, og i Øjeblikket
Vi nedslog og forjagede den hele
Feighjerted' Flok, som allerede var
Indtrængt i Borgen, – Kongen selv var med,
Og fægtede som det en Helt sig sømmer.
Af vores Flok fik Odin ikke mange,
Men mellem disse var ... vor elskte Konge!
ALFSOL

Min Fader faldt?

HAGBARTH

Han faldt i Kampen Alfsol ...

Nu er han blandt Einharterne hos

Den høie Odin!

ALFSOL

Død? Fader! Guder!

ALF og INGE

O høie Aser! Alfsol! Alfsol! Søster!

O Guder! Guder! send os Hjelp i Nøden!

ALFSOL

Min Fader! Brødre! – Harald! – o hvad var det?
 En Drøm? ei Andet? Nei de vise Guder
 Kan ikke være uretfærdige!
 I tier? – fælder Taarer – er det muligt?!
 O Freia tag mig til Dig i Din Himmell!
 Min Lykkesblomst er knust i Spiren, knust
 Til Roden, aldrig kan den rettes mere!

ALF

O kjære Søster! ...

ALFSOL

Stille! seer Du ei
 Han kommer? Skaren glider langsomt frem ...
 Bleeg, kold og stiv han ligger paa sin Baare,
 Og Engle vogte paa de hvide Lokker,
 Som bølge venligt sig omkring hans Pande.
 Jeg kommer, Fader! – Uveirsskyen brister;
 Dens Lyn vil luttre og fortære mig Min
 Vandringskappe skal da synke ned,
 Og Aanden svæve op, til Dig, til Fred!
 INGE

O fat Dig Søster, Smerten dræber Dig!

ALFSOL

Himlens skjønnne smaa Kjerminder
 Blegt i Morgenrøden svinder,
 Og forgaaer i Ætheren.
 Evighedens Sol oprinder,
 Ingen Lænke Aanden binder,
 Fri og reen den svinger sig!
 Hisset Savnets Graad ei rinder!
 Jordens bittre Sorger svinder
 I det høie rette Hjem.
 Harald! – Brødre! – søde Minder!
 Intet mig hernelen binder,
 Kjære Død velkommen vær!
 Roligt vil jeg Hoved bøie,
 Medens Sjælen mod det Høje
 Svinger sig til *Freias* Sal,
 Syner mig for Øjet svæver ...
 Mindet døer, men Aanden lever,
 Hist i varig Salighed!

Aftenrøden Himlen maler.
Hvide Skyer langsomt daler
Fra det Høie ned mod Jord!
Freia venligt af mig vinker,
Livets Aftenstjerne blinker,
Kalder mig fra Sorg og Qval!
Salighed mig gjennembæver,
Let og fri sig Aanden hæver
Bort fra Prøvens bittre Land!

Tredie Act

Alfsols Telt

INGE

Hvorledes er det med Dig kjære Søster?

ALFSOL

En venlig Drøm har styrket mig. Jeg saa
Vor gode Faders Aand, den mig velsigned'
I det den svævede op mod Valhalla.
Han var saa mild som da han levede,
Og klare Skyer, med skønne gyldne Kanter,
Baer ham fra Jorden til den høie Odin.

ALF

O Fader lad mig aldrig gjøre noget,
Uværdigt Dig!

ALFSOL

Nu daler Solen ned,
Og maler med sit Blod den hvalte Himmel.
Fra Mørkets Afgrund stiger Natten frem
Og skjuler Alting under sorten Vinge.
Nordlyset flammer Glimt i Glimt saa vildt,
Thi det er faldne Kjæmpers Aand vi skue,
Som svæve hen paa Nattens dunkle Skyer,
Og synger sælsomt gennem Skovens Kroner!
Et Uveir trækker op, alt knitrer Lynet
Med svovlblaae Flamme, i det fjerne Graae!
Dog er jeg roelig! al min Frygt er svunden,
Jeg skjælver ei for Sigurd og hans Magt.
Jeg ved en Nøgle som kan aabne mig
Flux Livets Fængsel, skjænke mig min Harald,

Og frelse mig fra den Forhadtes Favnetag!
 Naar Sekler svinde, Klipper smuldre bort,
 Vil dog et Minde paa Erindringshimmel
 Staae lyst og klart for Efterverdenen,
 Begeistret Barde sjunge vil ved Harpen,
 Om høi og trofast Kjerlighed i Nord,
 Man vil os ofre søde Veemods Taarer,
 Og sige: Alfsol blev sin Harald troe!

INGE

End er ei alting tabt! den mørke Nat
 Kan vige, og da vil Din Lykkessol
 Fremstige dobbelt klar paa skyefrie Himmel!

ALFSOL

Det vil den! Ja en varig Sol fremstiger
 I Evighed, naar Livets Nat bortviger!
 Over Himlens høie Bue,
 Over Middagsolens Lue,
 Er jo Freias gyldne Hal?
 Hist hvor Stjerneblomsten blinker
 Og af Emblas Døttre vinker,
 Smiler *Folkevanger* huldt!
 Der den blide Freia troner.
 Søde milde Harpetoner
 Klinger i den skjønnne Hal.
 Moderømhedsfuldt hun smiler,
 Froe og glad jeg didhen iler,
 Kan ei *Harald* blive min!

INGE

Sorg, Glæde, underfulde Søstre to,
 Som vandrer Haand i Haand her gjennem Livet!
 Skjøndt Eders Gaver ere vidt adskilte,
 Er Begges Værd dog lige stort aldeles.
 Ei Støvets Børn bør maale Viisdomskjæde,
 Hvad var vel Glæde, kjendte vi ei Sorg!
 Ja Alfsol, vær kun trøstig! Guderne
 Jo styrer Alt med venlig Viisdom, de
 Vil sende Hjælp, naar størst os synes Nøden!

ALFSOL

Velan da, Skjæbne, som Du vil! jeg følger,
 Skjøndt Fremtids Dage i en rædsom Taage
 Indhulle sig. --

HARALD

Hvad hører jeg! o Guder!

Min Alfsol vil jo ægte Sigurd Ring?!

INGE

Hvo siger det?

HARALD

Snær.

INGE

Den Forræder! derfor

Var det da, at han drev saameget paa

At faa vor Søster her til Skirisal,

For at bortsælge hende, sælge bort

Sin Konges Datter og sit Fædreland

For Guld, for det foragtelige Guld!

O havde vi kun aldrig spurgt Oraklet,

Vor Lykkeshimmel var da klar og reen!

HARALD

Du tier Alfsol – men Dit blide Øie,

Mig siger Alt, det kan ei lyve, Nei!

Du est mig tro! hvor kunde jeg vel tvivle,

Om Alfsols Troskab, hendes Kjerlighed!

ALFSOL

Nei aldrig skalst jeg svigte Dig min Harald,

Jeg veed et Sted hvor jeg er evig Din,

Hist hvor ei Sigurd, ei Tyranner kommer!

Ei nogen Urtes Kraft er end mig ubekjendt,

Liv, Død, er nedlagt i dem, Livets Traad

Afskjæres kan i korte Øieblikke;

Alt vil jeg vove! ogsaa Nordens Piger

Kan døe en Heltedød!

HARALD

Nei Alfsol! Nei!

Du døe? for min Skyld døe? og jeg Din Morder?

Du spotte Nordens Throne for min Skyld!

Gid jeg Dig kunde give den! Nei Pige!

ALFSOL

Det

Er ei saa frygteligt, som Mange troe,

At gaae fra Jorderige. Nei vi leve

Jo evigt uadskillelige hisset!

I Vaar og Høst vil Egnens Piger pyndte

Vor Brudeseng med Roser og Violer.

I Efteraaret Skovens Kjæmpeege,

Forgylde dem med deres gule Blade!

Den venligt blege Maane smile vil,

Mens Vinden leger med det faldne Løv,
 Der vil, liig Kilden, os saa kjerligt synge
 Om Menneskenes Dagværk her paa Jorden.
 I Natten vorde Træerne til Kjæmper,
 Og Blomsterne smaae skjønne Alfepiger,
 Som lege hele Natten hen for os!
 Vor Liv kan de vel tage, men vor Elskov
 Skal følge os igjennem Graven, hisset
 Vil Freia huldt os række Ægtekrandsen,
 Og aldrig visner den, men grønnes Vinter, Sommer.

HARALD

Hvor sød, hvor salig klinger ei Din Tale!
 Saa elsker kun den bedste Mø paa Jorden.
 Din Kjerlighed! o Guder, hvilken Himmel
 Herneden, værd at kjæmpe, lide for!
 Du har mig styrket, uforsagt jeg gaaer
 Mod Faren! – Alfsol vinde eller døe!

INGE og ALF

Ved Asa Odin! seire eller døe!

HARALD

Mit Liv, mit Blod, og mine Folk, alt staaer
 Til Eders og til Alfsols Tjeneste!
 Sød Døden er, Død er Belønning jo
 For Livets Qval ...

ALFSOL

Og Død er vis min Harald
 Hvorledes skulde vi vel seire med
 Faa Folk, imod en saadan Skare som
 Den Sigurd har. – Nei Harald, vis er Døden!
 Maaskee før næste Qvæl den hos os gjæstet,
 Og Aanden svæver hist blandt Stjerner smaae.

INGE

Vist vil det blive svært at vinde Alfsol!
 Dog have ofte faae, men kjække Folk,
 De Flere overvunden, og desuden,
 Saa lønner Odin Helten! Seier eller
 Valhalla viser sig for mig!

ALFSOL

Liv eller Død! os Guderne staae bi!

HARALD

Men om jeg gik til Sigurd! muligt kunde
 Jeg bøie hans haarde Sind ...!

ALFSOL

Det troer Du?

O var det muligt! søde Glimt af Haab!

Dog skjælver jeg ...!

HARALD

Maaskee han lær sig bøie?

Han maae! – han kan ei andet! – Ja afsted!

Farvel min Alfsol, vær kun rolig for mig!

ALFSOL

O høie *Frigga* send Din *Hlyn* herved!

Og leed min Harald trygt igjennem Faren.

INGE

Blegt skinner Maanen paa den hvide Fos,

Og tryller alt med sine dunkle Straaler.

Ret som en Kjempe kneiser stolten Klippe,

Og Fossen er dens sølverhvide Skjæg.

I Storm og Uveir staaer den kjekt og roligt

Med Granekronen paa den nøgne Isse,

Og byder Heltene at staae som han,

At *Odin* ei skal vredes i sin Himmell!

Dog væder Duggens rene klare Taarer

Hans haarde Bryst, naar Dagens Rose daler,

Og viser, at og Heltene kan føle,

At Hjertet slaaer selv under haarden Pandser!

ALFSOL

Sødt lindrer Taarer Øiet, Duggen Blomsten,

Og Havet kjøler Solens hede Blik!

Kom Brødre! kom! ud i den frie Luft!

Ud under Himlens dunkle Stjernehvælvning.

Der vil jeg bede, bede Thor og Freia,

Om Seier eller salig Heltedød!

Sigurds Telt

SNÆR

– Seer I?! – Som jeg har sagt saa gik det jo!

Den gamle Sigurd brænder som en Glød,

Af Længsel efter Alfsols bløde Favntag!

HJALTE

Men hun har jo bortviist ham, Snær, med Kulde,

Og sagt at hun ei kunde elske ham!

Og altsaa ...?

SNÆR

Intet! tro Du ikkun mig,

Jeg kjender Qvinderne! de gjøre sig
 Kostbare, for at bringe Beileren
 I Fyr og Flamme. Først i Ægtestanden,
 Der kommer Kjerligheden af sig selv,
 Den ægte, varig', og fornuftige,
 Ei hiin, som svinder tidt med Bryllupsnatten!
 GJANDALF

Din Lykkes Sol oprinder riig og skjøn!
 Kong Sigurd gavmild est! Guldringe,
 Armbaand, gyldne Sværd og Skjolde,
 Han skjænker Dig! – Saaledes kunde ei
 Den jydske Konge, for sin Armod, lønne
 En sjelden Tjener! bliv nu her, thi Sigurd
 Vil tale med Dig! – Vi skal flux til Sarpn,
 Alt rustet er til Krig mod Alfsols Brødre!
 SNÆR
 God Lykke! Thor og Odin følge Eder!
 GJANDALF og HJALTE

SNÆR

Ret heldigt! – – Ja! sov ikkun trygt i Jylland
 Den lange Søvn hvoraf man aldrig vaagner!
 – – Men Brødrene? – – og Harald? – – Nei! Kong Sigurd
 Est mere mægtig! hans maa Alfsol være!
 HARALD

Hvad gjør Du her? – Er Kongen i sit Telt?
 SNÆR

Nei! men han vil strax være her.

HARALD

Hvad er

Dit Ærinde hos Sigurd?

SNÆR

Jeg har talet

Til Alfsols Bedste ...

HARALD

Du?!

SNÆR

Ja jeg min Konge!

Jeg har afmalet ham den Huldes Ynde

Og Deilighed! og ved As Odins Hjelp,

Saa haaber jeg, hun blive skal hans Dronning!

Hun vil vist takke mig, at jeg saa kjerligt
Har sørget her for hendes Fremtids Lykke!
HARALD

Uværdige! – Din Lykke er det at
Vi er paa Skirisa! ...

SNÆR

Styr Eders Vrede,
Jeg ei fortjener den! – Alt har jeg gjort
For Alfsols Bedste, ei af Egennytte!
Ved Syn jeg er uskyldig Herre Konge!
HARALD
Du lyver! – bort! – Jeg kunde ellers ...! bort! –
Dit blege, lumske, og fortrukne Aasyn,
Kun tyder Ondt! ... bort fra mit Øie! bort! –
SNÆR

Husk!: Sigurd Ring er Eders Overherre!
SIGURD

Vold i mit Telt!? forglemmer Du Dig Harald?
HARALD

Nei Sigurd, denne Redde kan ei see
Det blanke Sværd. – Men Tiden er for kort
Til at bortspilde den, paa saadan Nidding!
Om Alfsol vil tale ...

SIGURD

Hun er min!

HARALD

Som *Undersaat!* og jeg er hendes Brudgom. –
Min var hun før Du hende saae ...!
Mig har hun svoret Troskabs høie Eed,
Og Ingen skal adskille os min Konge!
SIGURD

Bør ikke alting falde mig til Fode?!
Alt bør adlyde mig! jeg hersker over
Upsala Øde; hele Norden lyde
Mit Vink! og Du ...

HARALD

Min Magt er ikkun ringe
Mod Din, men desto større er mit Mod ...!
SIGURD

Du trodser, Vestfolds Usling?!

HARALD

Jeg Dig viger

I Magt, men Lovene er paa *min* Side!

SIGURD

Dem skaber jeg! og hvo tør sætte Lov?

Mod mig?

HARALD

Dit eget Hjerte! Guderne!

SIGURD

De ere døde, Ragnarokr dem brænder!

Jeg svoret har, og ei jeg Eden bryder!

Alfsol skal vorde min ...!

HARALD

Nei aldrig Sigurd!

Min er hun! min! – kjækt gaaer vi did,

Hvor aldrig Du, hvor ei Tyranner kommer!

SIGURD

SNÆR

SIGURD

Den lille Normand vrededes! – Dog ei

Det skrækker mig! ved Upsalspiir, jeg skal

Nok stække Ørnens raske unge Vinger,

At ei den brænder sig i Middagssolen!

Snær! gjør et Forsøg! gaae til Alfsol; lok,

True, overtal. – Blødt Kjønnet er, maaskee

Det stolte Pigesind sig bøier. Hvis

Det lykkes skal jeg kongeligt Dig lønne!

Forsikre hendes Brødre om min Naade,

Saafremt de ikke stivner deres Søster,

Men bringer hende paa fornuftig Tanke!

SNÆR

Jeg skal udrette tro Din Villie!

Evindeligt Du leve Herre Konge.

Dit Aasyn er som Solens stolte Glands

Det deler Glæde ud og Torden med ...!

SIGURD

Den Usling ofrer alt for egen Fordeel!

... Dog han er mig til Nytte! ... han maa taales!

Mørk Klippehvælving ved Havet

Blusser, brænder,
Brune Bene,
Brudt af Bjørnens
Brede Ryg!

Sort er Seiden!
Saften syder.
Snogen skyder
Svarteham.

Brændings Runer,
Bjørne Klo!
Bryst af Ulven
Barsk og vild!
Fiske Finner!
Fugle Indvold!
Blandes maa!

Gjære, gjære,
Goden Galder,
Rune blandt!

Vidolf, Vilmeid,
Vølvers Fædre,
Staa mig bi!

Storme suse!
Bølger bruse!
Ruller vildt hen over Jorden
Du lynsvangre Torden
I Din sorte Sky!
Vala synger høit i Natten,
Vise Norner hører mig!
Styrk den hulde ædle Pige,
Hæver Heltens raske Mod!
Lad mig skue bag det Dække,
Som tilhyller Deres Fremtid!
Vise Norner hører mig!
THORGRIM

Saa fandt jeg Dig da endeligen her,
 Du vise underfulde Qvinde! Tilgiv
 At jeg indtræder i Din mørke Bolig!
 Men vældig Længsel drager mig til Dig,
 Du ene kan mig sige Haralds Skjæbne,
 Kald Syner frem, jeg roligt skuer dem!

VALA

Du fordrer meget, svage Dødelige!
 Ei Støvet læser Viisdomsmørke Runer,
 Kun Tiden kan forklare dem for Dig!
 Tag flux en Baad! roe over Fjorden Thorgrim!
 Der vil Du finde *Harald* eensom, ved
 Sin Fader, *Halfdans Hvidbeens* Gravhøi!
 Der venter han Indskydelse, og haaber
 At Aanden vil sig aabenbare for ham!
 Gaae strax herfra! Du kan ei være her!
 Det blev Din Død hvis Nornerne Dig skued'.

THORGRIM

Jeg frygter ei! men bør Din Vilie lyde!
 VALA

Vise Norner
 Hører Vala,
 Vredes ei!
 Lad fremstige
 dunkle Syner,
 Lad dem svæve mig forbi!
 Alfsols Skjæbne!
 Hendes Brødres!
 Haralds! –
 Siger mig I vise Søstre!

Hellig Ild mig gennemstrømmer!
 Høi Begeistring hæver Aanden!
 Syner svæve mig forbi!

Maanen sveder Blod!
 Blod kun lædsker Jorden!
 Vældigt Himlens Torden
 Ruller over Jord.
 Stiger Dybets Drauger
 Flux af Jorden ud!
 Lyder mit Bud!

Nornerne tale ved mig!

Ud af Fjeldet
Kildevældet,
Demandt klart og reent fremspringer!
Himlens Torden
Over Jorden,
Døver Fossens dybe Sang!
Vildt sig svinger
Paa blodige Vinger
Valkyrierne ned!
Tier nu Storme!
Tier nu Torden!
Roligen Hav!

Saa venlige smiler
Valhallasmøer,
Naar Helten ei hviler
Men kjæmper og døer!
Vi varslende byde,
Og Støvet maa lyde,
Thi kjæmper og døer!
FØRSTE VALKYRIE
Snart Luren vil lyde
Snart Blodet vil flyde,
Og Heltene vandre til *Odinsha!*
ANDEN VALKYRIE
Dig *Harald* jeg tegner!
For Sværdet Du segner,
Snart løser jeg Dig fra Jordens Qval!
TREDIE VALKYRIE
Intet Skjæbnens Magt kan bøie!
Ned Vi stige fra det Høie,
Bringe Helten salig Død!
Thi Død!
FØRSTE VALKYRIE
Død!
ANDEN VALKYRIE
Død!
ALLE TRE
Død! Død! Død!

VALA
Forsvunden! forsvunden!

Nu hæver sig Dækket,
Din Skjæbne o Alfsol staaer klart for mit Blik!

VALA

Rhan skal da favne Dit blege Liig!
Du skalst da ei slumre hos Harald!
I eget Sværd vil *Sigurd* falde,
Og Snekken borthvirvle i Røg og Damp!

VALA

Høie *Norner* nu forstaaer jeg Eder!
Denne Krands I skjænker Alfsol,
Og ved den hun faaer sin Harald,
Den forener dem for evig!
Tak I underfulde Væsner,
Vala indvier Eders Gave!

Rædsomme Urter groede
I Nastrons giftige Flod.
Kysset af smidige Slanger,
Lædsked' af Moderens Blod.
Plukket af blege Drauger,
Flættede til en Krands,
Og for Nornernes Øie,
Svinged' i lystige Dands.
Her Valmuen saa saftig,
Fiirblads Kløveret kraftig,
Hilser Dig Maanerund!

Giv dem Dødens kolde Isnen,
Nordlys, giv dem hurtig dræbende!
Styrk deres Saft,
Hæv deres Kraft,
Vinde kjøl deres Blade!

Fjerde Act

Udenfor Alfsols Telt

ALFSOL

Nattens sorte Svartalf viger!
Morgensolen venlig stiger
Hist fra Bølgen blaae.

Brist nu ikkun qualte Hjerte,
 Hæv Dig Aand fra Støvets Smerte,
 Til en varig Fred og Ro!

Milde *Freia* i det Høie,
 Modtag mig i Salighed!
 Aftør Taaren i mit Øie
 Og skjænk Hjertet saa dets Fred!
 Styrk mig i min sidste Stund,
 Salig vorde Dødensblund!

Danmark! elskte Fødeland!
 Ei Du eier Fjeld, ei Bjerge.
 Landets Sønner, Viv og Mand,
 Dig med Liv og Blod mon værge!
 Bølgen favner grønne Bred,
 Alting aander Enighed,
 I det elskte Hjemstavns blide Egne!
 Svundet! tabt for mig! Erindring,
 Ene Du mig skjænker Lindring,
 Qvæger mig i sidste Stund!

Fader! Moder! Elskte! Kjære!
 Hist jeg Eder favne skal.
 Snart vi atter samled' ere
 Løst fra Livets bittre Qval!
 Nu jeg ikke frygter Døden,
 Hisset straaler Morgenrøden!
 Livets kolde Nat bortviger,
 Evighedens Sol fremstiger,
 Kraft og Mod er i mit Bryst!
 SNÆR

Saa tidligt Alt her ude i det Frie!
 Forkiøl ei Eder! Morgenluften er
 Heel barsk og kold her i stolte Norge!
 Skarp blæser Vinden, Duggen falder kold,
 Og isner Fjældets spæde Sommerblomster!
 Dog maae jeg takke Lykken, at saa huldt
 Den skjænker mig et *sjældent*, herligt Møde!

ALFSOL

Et Sjældent?

SNÆR

Ja et sjældent, Kongedatter

Hvad har jeg gjort? jeg veed af ingen Brøde!
 Hvormed har jeg forskyldt at I mig hader?
 ALFSOL

Jeg hade Eder?

SNÆR

Ja! I undgaaer stedse
 At tale mig, kalder mig *Loke*,
 Og vilde ikke at jeg maatte følge
 Med Eder her til Skirisal! O Guder
 Hvad Ondt har jeg vel gjort? jeg veed af Intet!
 Dog, skjøndt I hader mig, vil jeg dog handle
 Som Ven, og gjøre Alt for Eders Lykke!
 Den store *Sigurd Ring* har været her!
 Han har begjert Jer til sin høie Dronning –
 – En sjælden Lykke! – hvilken herlig Glæde!
 Hvad Salighed er vel paa Jorden stor
 Som den, at sidde paa de høie Guders
 Opreiste Stol i Upsal! og at eie
 Den mægtigste, den største Konges Hjerter!
 Og dog har I jo givet *Sigurd* Afslag? –
 Det var – tilgiv mig – ikke handlet klogt!
 I elsker Harald, han er ung, høi, rank
 Og velskabt, een af Nordens største Helte,
 Naturligviis at I maa finde ham
 Langt skjønnere end Gubben *Sigurd*!
 Men lad ei Elskovs kjælnes Stemme døve
 Fornuftens Røst. Hvis Eders Fader leved',
 Han vilde sikkert byde Eder ægte
 Den store Konge, ei ...!
 ALFSOL

Forskaan mig for
 At høre mere Snær!

SNÆR

Jo Alfsol, Jo,
 Det er min Pligt, thi hør mig, hør en Ven
 En trofast Tjeners Stemme! Ægt kun *Sigurd*;
 Han er jo gammel, snart han gjæster Odin!
 Halvfjerdsindstyve Vintre har han seet.
 Naar han saa dør, kan Du jo ægte Harald,
 Og da ...
 ALFSOL

Nei! Kydsk og ubesmittet vil
Jeg lægges ved min elskte Haralds Side!
Mit Navn er mig langt kjærere end Livet,
Og Sigurds Enke, var ei Harald værdt!
Heel nedrig maatte Alfsol være, hvis
Hun lod sig binde til en Mand, som ei
Hun kunde elske, hun bedrog ham jo;
Hun ønskede hans Død ...! Nei slig en Handling
Var ikke høi og stor, men lumsk og nedrig,
Ei Danmarks Døttre værdig!

SNÆR

Stakkels Pige!
Du myrder Dine Brødre ved Din Stivsind!
Du spinder Liiglagn til Din elskte Harald!
Og Slutningen vil dog da blive, at
Du falder i den gamle Sigurds Arme!

ALFSOL

Nei aldrig Snær, saalænge jeg kan døe!

SNÆR

Døe da! – Ulykkelige! – Danmark vil
Forbande Dig! Dit Navn man nævne vil
Som et af Hælas Onde! Annasot,
Pest, Hungers Død, man vil ei hade meer
End Dig. Den vilde Sigurd vil opægges;
Mord, Brand, Død, Nederlag, alt truer os!
Og dette, *dette* Skrækkelige vil Du,
Alene for en ussel Grilles Skyld? umueligt!

ALFSOL

Du kjender ei de blide Følelser,
Som Kjerlighed indskyder; denne Længsel,
Som martrer, skjøndt den qvæger. O Du kjender
Ei Saligheden ved en Elskets Bryst.
Jeg føler dine Ord, men følge Dig,
Nei aldrig! Sigurd kan ei vorde min!
Ved Freia Thor og alle Valhals Guder,
Jeg sværger det. Kun Harald eller Døden.

SNÆR

Ulykkelige Trods! kan selv en Himmel
Tilgive den?

ALFSOL

Ja! thi den er ei Brøde.
Jeg sætter i min Pligt min hele Lykke.

SNÆR

Men viid da, at en Lykke, kjøbt med Synd,
 Er ingen Lykke, er Forbandelse!
 Og altfor svag er bittrest Anger selv,
 Til at udsone her. Derfor i Tide
 Kjæmp mod den vilde Strøm, som river Dig
 I Undergang og Død! Det er for seent
 At fælde tunge Taarer, naar først Sigurd
 Er vordet opbragt, Blod, alene Blod,
 Vil kunde da udslukke Hævnens Flamme!
 ALFSOL

Nei Svartalf! Nei! viig bort! faer ned til Hæll!
 Din Tale giftig er som Øglens Tand;
 Forbit'r mig ei de Timer jeg end lever!
 Uværdigen Du est at være Dansk!
 Langt værre est Du, end den stolte Sigurd!
 Guld, Glimmer, det foragtelige Guld,
 Er Dig langt skjønnere end Himlens Stjerner.
 Dig Guderne tilgive al Din Synd,
 Og frelse Dig Din Sjæl fra Nastrons Flamme!
 SNÆR
 Døe da! døe da! Ulykkelige Stolte.

ALFSOL

Skænk mig Kraft, Alfader i det Høie!
 Lad mig ikke segne i min Qval.

Elskte Fader! lad Din Skygge svæve
 Trøstende og venligt mig forbi!
 Er Du her alt? – Ja venligt smiler Du! ...
 Skal ikke Harald blive min? ... Du viger! ...
 Alt sortner for mit Øie ... høie Guder! ...
 Jeg svæver alt paa Skyen bort fra Jord!

DEN FØRSTE

Fat Mod!

DEN ANDEN

Hos Freia est Du Haralds!

DEN TREDIE

Til Kamp! til Heltedød! den høie Odin kalder!

Min Harald! jeg er Din! til Kamp! til Seier!
 Nu frygter jeg ei meer den stolte Sigurd!
 Mit Bryst er Ild! Kraft luer i mit Indre!

Vild Fjeldegn ved Havet

VALA

Ras! – Bruus! – taarner i vilden Brænding med Klippens Isse!
 Skuum! – Knuus! – ryster i vilden Vrede den faste Grundvold!
 Kast! – Sluug! – hvirvler riigladte Skib ned i Dit Dyb!
 Storm! – Hviin! – døver forladte sørgende Enkes Skrig!
 Stiig! – Bryd! – oversvøm, bortriv Mennesker, Qvæg og Hytter!
 Ras! – Bruus! – skummer med hvinende Skrig!
 Snart skal blodige Liig
 Gyng vildt i Din Arm!
 Snart skal Krigens Larm,
 Døve Din Vredes Harm!
 Før Du da atter er venlig blaae,
 Hæla sit skjælvende Bytte skal faae!
 Thi ras, thi bruus, med hvinende Skrig!
 Snart skalst Du favne blodige Liig.
 SNÆR

Hist staaer hun! hist fra Klippens høie Tinde
 Hun skuer over Havet mod det Fjerne,
 Og taler med usynlige Svartalfer!
 Ja hun! – ja ene hun, kan overtale Alfsol!
 Hun maa! hun er jo Støv, – Guld blænder Øiet!
 VALA

SNÆR

Hun stiger ned! raskt vil jeg standse hende.
 Nu gjelder det! As Loke staa mig bi!
 VALA

Du søger mig?! Hvad vil Du usle Orm?
 Dit Bryn jo skjælver! Dine Ansigts Muskler
 Fortrække sig i bange Hyklersksmilen!
 Hvad vil Du?

SNÆR

Konning Sigurd har mig sendt,
 Med Hilsen, og med

Denne Ring.

VALA

SNÆR

Kong Sigurd,
 Har fattet Elskov til den hulde Alfsol!
 Har friet, men fik Afslag. Nu først fatter
 Han ret Oraklets Svar! de sidste Ord
 Var jo: »reen Himmel« som betyde sikkert
 At Alfsol bliver Sigurds

VALA

Ti!

SNÆR

Hvis I
 Nu vilde overtale Alfsol ...

VALA

Ha!

SNÆR

Nu er hun i sit Telt

VALA

I vil det Norner!

SNÆR

Hvad var det!? Hu! hvor foer det gennem mig!
 Det var ret som en lisstrøm rislede mig
 Mig gennem Haaret og langs ned af Ryggen.
 Er hun en Aand? – ja sikkert! sikkert! Guder!
 Blier Alfsol ikke Sigurds? seire de? umuligt!
 Men muligt dog. Da favn mig kolde Rhan,
 Og bær mig i den blege Hælas Arme!
 Ha, lystigt! lystigt! snart vil Maien komme,
 Og række mig en herlig Seierskrands.
 Blodsdraaberne skal vorde smaa Rubiner,
 Og Alfsols Taarer klare Diamanter.
 Hvor jeg vil funk! hvilken pragtfuld Klædning!

Vee! Vee! mig Nastrons Flammer brænder!
 Tungt hviler hendes Haandtryk paa min Isse!
 Vee! Vee mig! Vee!

EKKO

Vee!

SNÆR

Hi, hi, hi hør kun
 Hvor Dybets Aander synge Velkomstsangen!

Min Hjerne syder, al mit Blod er Ild!
See kun hvor Træer, Klipper, ja selv Havet
I Kogledands sig dreier rundt omkring mig!
O Loke! frels Du. Luft og Alting brænder!
Jeg maae forgaae! Jeg qvæles! Loke!
O hvor det martrer! føel mig kolde Rhan!

THORGRIM og HARALD

HARALD
Farvel min Thorgrim; jeg gaaer nu til Alfsol.
THORGRIM
Og jeg til Sarpen! der jeg venter Dig.
Kjækt jeg for Dig og Alfsol stride skal!
Du kjender mig, jeg holder hvad jeg lover!
HARALD

Jeg kjender Dig!
THORGRIM
I Magt est Sigurd stor!
Men Guderne og Retfærd er med os!
Mod luer i mit Bryst! vi stride jo
For Uskyld, og for høi og hellig Elskov!
Farvel! Thor følge Dig!
HARALD
Farvel min Thorgrim.

SNÆR

THORGRIM
I Mandeblood mit Sværd er hærdet! Odin!
Gyd Styrkens Seid i hver af mine Sener,
Og jeg skal lave Dig en herlig Ret,
For Dine Fugle og for Skovens Ulve!
– Men hvad er det! staaer ikke hist paa Klippen
En Kriger? Thor! nu styrtet han sig ned
I Havet!

Sjunken! Rahn har fanget ham
I vaade Net! – Dog Nei! hist gynger han; –
Men kan ei frelses! – Kun et Bølgekast,
Og han er knuust mod Klippen! – – Ah! alt skeet!
As Odin vær Dig naadig hvis han kan,
Og frelse Dig Din Sjæl fra Nastrons Flamme!

Alfsols Telt

SIGNE

Mit Hjerte brister i min Barm af Sorg!

O stakkels Alfsol, alt er tabt!

ALFSOL

Nei Intet!

Du er dog ikke bange for at døe?

Dog jo, Du er saa ung! den skønne Blomst

Som alle kalde Haab, er endnu ikke

Bortvisnet paa Din Vei! – O milde Freia!

Tag hende venligt i Din Varetægt,

Naar snart jeg slumrer under grønne Dække!

Hvad er vel Livet? kun et Skridt fra Intet

Til Evigheden, gennem tunge Prøver!

En Time fyldt med Sorg og salig Glæde!

Et Bisted mellem Hæls og Freias Bolig!

SIGNE

O Alfsol! kan jeg intet gjøre for Dig?

Betragt mig som et Bræt paa vilden Bølge;

Bestemt til Redning, til at frelse Dig!

Og, lad den synke! jeg velsigner Døden,

Kun Du er ræddet, Du er lykkelig!

ALFSOL

Hvad skulde *Du* vel kunde gjøre, Signe?

Nei, hvis ei Harald bøier Sigurds Sind,

Saa er ei mere for! – Dog ei jeg frygter.

En venlig Alf har underfuld mig styrket.

Kjækt skal jeg følge Harald bort fra Jord!

VALA

Jeg kommer til Dig *Alfsol* i Dit Telt!

Opklares maae Din Fremtids dunkle Skjæbne!

Frygt ikke Vala! Tidens skarpe Haand

Har pløiet Furer i min brune Pande,

Og Drauger suget Blodet af min Kind

Ægt *Sigurd*, Alfsol! og al jordisk Lykke

Vil smile til Dig!

ALFSOL

Aldrig! aldrig! Nei

Ved Thor og Freia, Harald eller Døden.

VALA

Det er Dit faste Forsæt?

ALFSOL

Ja ved Valhal!

VALA

Tag da Din Brudekrands. – *Den*, Dig forener
Med Harald, evigt! *Freia styrke Dig!*

ALFSOL

Min Brudekrands?

Ha! nu forstaaer jeg det! –
– Tag mit Hjertes Tak, i vise Nørner!
Dyrebar mig Eders Gave er.
Sød er Saften i de dunkle Blade,
Nøglen til mit Livs saa mørke Fængsel!
Intet binder mig heneden!

Men hvad er det!? – En Guldring! Fader! Fader! –
Det er jo Din! hvorledes kom den her?
O søde Varsel! Fader! Fader! snart!
Ret snart vi sees! – O stolte skønne Tanke,
At skulde samles hos de høje Guder!
SIGNE

O Alfsol! Alfsol! – Hør mig milde Diser!
ALFSOL
Fæld ingen Taarer! – Nei, nu bort med Taarer!
SIGNE
Den store *Freia* græd jo Guld for *Oder*,
Kan da ei *Signe* græde?
ALFSOL
Rolig Barn!
HARALD, INGE og ALF

ALFSOL

Min Harald! hvi saalænge fra Din Alfsol?
HARALD
Jeg var hos Sigurd, jeg har talt med ham,
Men intet Haab er for os, uden i
Vort Bryst
INGE og ALF
I Valhal ...!
ALFSOL
Og hos *Freia* hisset!

INGE

Nu blæser Børen blid, alt er nu rede
Vort Folk er underrettet! – Seier eller Død!

ALF

Kong Sigurd har en stor, utallig, Hær!
En tyve Mand mod een af vores.
Vis er os Døden, skeer ei Underværker!

HARALD

Varmt Hjertet slaaer i hver en Dansk, hver Norsk
De tænke kun paa Seier og paa Odin!
Kjækt vil de døe med deres Konger, og
For Alfsol. – Ja for Dig, for Dig Du Hulde,
Vil Alle glade ofre Liv og Blod.

ALFSOL

Giv mig en Rustning! lad mig ved Din Side,
Tilkjæmpe Seier eller Heltedød!

HARALD

Det kan ei skee! hvis Du nu faldt?
Nei! Du maa blive midt i Hæren i
Dit Telt. En Skjoldborg vil vi gjøre om Dig,
Saa Sigurd skal faa haardt at overvinde!
End har jeg Haab! naar Asa Odin vil,
Kan Sigurd falde, Dansken vinde Seier!

ALFSOL

Krampagtigt vrider Midgaardsslangen sig,
Og ryster Jorden som den fast omslynger,
Og venter længselsfuld paa Ragnarokr!
Den fæle Fenrisulv vil eengang sluge Odin, –
Og dette vidste Guderne jo forud
Men turde dog ei dræbe den i Fødslen
Da Skjæbnen bød dem handle anderledes! –
Hvorledes kan da Asa Odin? naar
De mørke Norner skue Blod i Kilden.
Alt er jo tabt! kun ikke Saligheden!

INGE

Alt Hæren samlet er, høit lyder Sangen
Fra deres Læber. – Hør! det klinger ret
Som tusind' Bjørne tirrede til Vrede,
Der brøle vildt i Skovens tause Øde.

HARALD

Ei Bjørnelappen mangler Bjørnesaften!
Den stærke Haand kan bryde Jern og Steen!

CHOR AF KRIGERNE

Kjækt vil vi lege,

Med *Hildur* den blege,
 For Retfærd og Fædreland!
 Saa Jorden skal knage
 Og Egene brage,
 Hvor Danske og Norske mon staae.
 Med hvinende Skrig
 Over Faldenes Liig,
 Skal Heltene modige gange.
 Og naar De da segner,
 Og Kinderne blegner,
 De nævner Fædreland,
 Og dør!
 HARALD
 Ja stride, Seier eller Død! hvo kan
 Imodstaae *Dans* og Norges Sønner!
 Nu, først er Haab, med Mod det aldrig glipper
 Thor knuse kan, selv Norges stolte Klipper.

Femte Act

Valdpladsen ved Sarpen

DE TRE VALKYRIER

lil! lil! i Storm og Nat!
 Tiden sig hvirvler saa brat saa brat!
 Nornerne sidder ved *Ygdrasilsrod!*
 Vandet i Kilden er rødt som Blod!
 Thi kjæmper! thi strider! – Før Sol gaaer ned,
 Før Stjernerne tindre og byde Fred,
 Vi Eder skal hilse hos Odin!

FØRSTE VALKYRIE

Hvor var Du Søster?

ANDEN VALKYRIE

I Kampens Bulder
 Paa Høilands Bjerge i vilden Skotland
 Der Helte strede, med nøgne Arme,
 Saa Blodet klæbet paa nøgne Hud!
 Raskt gik de fremad, slog ned for Fode,
 Og Klipper gjenlød af Seiersskrig.
 En Hær fik Odin! de bedste faldt.
 Vildt Tordnen rulled', thi *Thor* sig frydet,

Og Odin smiled' fra Valaskjalf!

Men hvor var Du?

DEN FØRSTE

I Klippehulen

Hos Vala var jeg. Hun bad mig spare

Den kjække Harald, og frelse Alfsol

Fra Dødens Smerte, men ei jeg kan.

Hvad Skjæbnen byder kan ei forandres,

Selv høie Guder maa lyde den.

Men hvor var Du?

DEN TREDIE

Jeg var paa Thule. –

Trygt slumred Kjæmper, med Sværd ved Side,

De ikke frygted for Overfald.

Min Læbe rørte de Kjækkes Læbe,

Og dobbelt lued Kraft i hver Bryst.

DEN ANDEN

Snart lyder Luren! snart Kjæmpers Skriig

Med Seier lyder ved Faldnes Liig!

DEN TREDIE

De kjække Helte jeg Kraft indgyder!

Og naar de segner, naar Blodet flyder,

Og Øiet brister i søde Qval,

Jeg Aanden hæver til Odins Hal!

DEN FØRSTE

Thi rask til Kamp med hvinende Skriig;

Hvor Sværdene klirrer over blodige Liig!

Høit vil vi os svinge

Paa blodige Vinge,

Og tegne Helten med Spyd til Død!

Alfsol's Telt

INGE

Jeg er af Staal, jeg brister før jeg viger!

ALF

As Odin lad mig give Sigurd Livsbrød!

Og glad jeg da vil savne Jordens Glæder.

INGE

Vi skal ei sætte hvide Skjold i Mast!

Ei trygle Fred. Vi er jo fødte Danske,

Og kan kun seire eller døe som Helte!

ALFSOL

Fægt tappert Elskede! fægt mandigt! høit
Jeg elsker Dig, men hellere vil dog
Jeg see Dig død paa blodigt Skjold, end som
Beskjemmet. Hellere igjennemboret,
End flygtet feigt for Sigurds større Magt.
Din Alfsol døde vel, dog ei for Dig,
Men kun for ei at vorde Gubbens Brud,
Og aldrig samledes vi da hos Freia!
HARALD

Tie, kjære Alfsol! tie! hvo er ei tapper
Naar Du o Freia er Belønningen?!
Sød Døden er! og dobbelt sød for *Dig!*
ALFSOL

Hvis Du i Kampen falder, skal Din Alfsol
Kun overleve Budskab derom!
HARALD

Du følger mig? – O søde Fryd min Alfsol!
ALFSOL

See Himlen fuld af hvide Lysetsalfer!
I Straaledragt de svæve rundtomkring os
Hør! søde Toner fra de spæde Læber
Opfylde Luftens klare Telt foroven.
Mildt Freia vinker os! hist er jeg evig Din!
– Aarhundreder hensvinde! Glemsels Aand
Kold suser over Heltens Bautastene!
Da svæve vore Aander, tause kjerligt
Hen over Søen til det kjære Jylland.
Naar Maanen venligt smiler ned fra Himlen,
Vi sidde da saa barnlig' lykkelige,
Og hos min elskte Fader paa hans Gravhøi!
Omduftet af de venligste Violer,
Og af de Roser som saa festligt rødme
I Nattens stille underfulde Time!
Naar udenfor en Storm gaaer gjennem Lunden,
Da tye vi ind, da sidde begge, vi,
I Gravens Bolig nær ved Askeurnen,
Der sidde vi mens Stormen kaster Hagl
Mod Hvælvingen, og Lynets røde Pile
I Flammedands oplyser alt omkring os!
HARALD
O Alfsol! Alfsol! sødt at døe for Dig!
– Farvel! vi sees maaskee ei mere her

Paa Jord, men evigt hos den milde Freia!

ALFSOL

Der er jeg evig Din! der vil ei Nogen
Adskille grusomt dem, som Elskov har
Forenet!

INGE

Kom! vi kan ei tøve længer!

Alt holder Sigurd med sin Hær, hist paa
Den anden Side Klipperne. – Hvinende
Istemmer Kjæmperne nu deres Skriig
Til Seier eller Død.

ALFSOL

Farvel! farvel!

O høie Odin staa Dig bi! – og *Thor*
Beskjerm Dig huldt ...!

INGE og ALF

Dig Freia vil velsigne

Og gjøre lykkelig!

ALFSOL

Farvel da Harald!

Ei skal Du see Din Alfsol fælde Taarer,
Nei *roligt* vil jeg sige Dig Farvel! –
Om nogle korte, mørke, Øieblikke,
Skal vi gjenfavnes i det skønne Folkvang.
Mit Hjerte gyser vel? men ei af Frygt,
Kun kjære Minder staaer mig end for Øiet!
Farvel min Harald! – stærk' er' Nordens Piger,
Selv naar i Døden deres Hjerte brister!

Med dette Kys, jeg mig trolover med Dig!

HARALD

O Salighed! nu er jeg Din! til Kamp og Seier!

Jeg seer i Aanden alt min gyldne Lykke!

Du est min *Dise* hulde skønne Alfsol!

Dit Billede min *Fylgie*, min Skytsaand!

Til Kamp og Seier! – Ild mig gjennemstrømmel!

Din Aand jeg føler høie Asathor! –

– Farvel min *Alfso!* snart vi samles.

ALFSOL

Snart!

HARALD

Hør Ravnene, den store Odins Fugle,
Mig kalder! – Seier eller Død! – Lev vel!
Lev *evig* vel!

ALFSOL

Ja evigt! evigt, Harald!

SIGNE

O Alfsol! Alfsol! est Du død, Du Fromme!?

ALFSOL

Græd ikke! – det bedrøver mig saa meget
At see I fælder Taarer. Jeg er rolig!
Jeg frygter ei! – det lyse Folkevanger,
Staaer venligt for mit Blik! – O lad mig ene!
Ved Ensomhed, kan Aanden kun sig hæve
Mod Himlens Blaae, og Støvet fælde Taarer!
O søde Barndoms Minder! venligt svæve
I mig for Øiet og en Himmel tryller!
O lad mig være ene kjære Piger!
Jeg bede vil, beed ogsaa I en Bøn
For mine Brødre, og for mig og Harald,
Imedens kjækt de stride nu derude.

ALFSOL

Tak Freia, at de gik, at jeg er ene!

Kom hulde Gave fra de mørke Norner,
Du skal mig lede til min elskte Harald,
Hvis Døden sender ham til *Odins Valha!*

Forunderligt! hvert Blad saa fuldt af Saft?!
Snart er jo Bægeret alt fyldt til Randen!

Nu er jeg færdig! Guder tag min Tak!

Befrier! Du min sidste sikke Tilflugt!
Dig favner jeg! Du fører Livet i Dig!
Ved Dig jeg skal forenes med min Harald,
Hvis *Rota* tegner ham til Heltedøden!
O søde Bæger! sødere end Mjød!
Du skjænker mig ham evigt hist hos *Freia!*

Ei rædes jeg! min frie Sjæl ei rædes!
Kun Støvet er det, som end frygter Dig!
Freia kan mig ei forsage!
Kort er Støvets Prøvedage,
Evig Saligheden hist.
Aanden kan ei frygte Døden!
Hisset straaler Morgenrøden,
I en varig Salighed.
Støvet kun for Døden skjælver!
Thi saa mørkt og tungt sig hvælver
Porten mellem Liv og Død!

Nei jeg vil ei grue!
Roligt vil jeg skue
Dig Du blege Død!
I det lyse Fjerne,
Glimter Haabets Stjerne!
Freia smiler mildt!

Aanden skuer
Rene Luer –
Salighed!
Freia kalder,
Lænken falder,
Jeg er fri!
Alting viger!
Sjælen stiger
Op til Dig!
Haabets Stjerne
I det Fjerne
Lyser mildt!
Freia taler,
Støvets Qvaler
Vige bort!
Ingen Længsel,
Intet Fængsel,
Findes hist!
Aanden svæver,
Frit den hæver
Sig til Freias Folkevang!

TERNERNE

SIGNE

O Alfsol hør! vildt Vaabengny og Bragen
Opfyldte Luftten. – Hør kun hvor de stride!

O Rædsel!

ALFSOL

Rolig! viis at Du er Dansk!

Ei Danmarks Døttre kjende maa til Skjælven,
– Syng før en Sang som kan opmuntre Eder,
Jeg frygter ei, det skee som Freia vill!

SANG AF TERNER

Tungsindigt Freia sidder
Med Haanden under Kind.

I Vinden Haaret flagrer,
Hun er saa mørk i Sind.

Fra Øiet triller Taarer,

De ere røden Guld,

Hun græder for sin Oder,

Som ...

SIGNE

Nei Alfsol! nei! ei Læberne kan synge,
Naar Hjertet briste maa af bittre Qval!

ALFSOL

Saa strid! strid! op til Kamp Valkyrier,
Før Alt er tabt! – Selv vil jeg støde Sværdet

I Sigurds Bryst! op! ruster Eder! værer

De Tapres *Fylgier!* saa byde Odin

Igjennem mig. Til Seier eller Død!

Strid kun som Dansk, og da maa Sigurd tabe.

Høit lyder Hærens vilde Seiers Skriig!

De kalde os! kom! strid! lad Fjenden føle

At vi er Danmarks sande kjække Døttre!

ALF

ALFSOL

Min Broder! Alf! o høie Guder! Du

Er saaret! Du forbløder Dig! Livsgnisten

Kun ulmer svagt i Øiet ..!

ALF

Alting er

Forloret! – – Alfsol! Søster! – Alt er tabt
 Undtagen Æren – – Jeg saae Inge faldt
 For *Gjandalfs Sværd*, selv skiftede jeg Hug
 Med Sigurd! – – dødeligen har han saaret
 Mig! – – Valhal aabner sig – –!

ALFSOL

End Harald da?!

ALF

Alt vigede for ham! en Hær af Døde
 Laae om ham! og han faldt bestænket
 Med Fjenders Blod. Selv saae jeg det.

ALFSOL

Han faldt?

ALF

Ja Alfsol, Harald faldt! – Alt er forloret!

ALFSOL

Forloret?! Intet er forloret! *Harald*
 Er min! han er mig værdig! Freia vinker!
 Ei skal mit Øie skue Sigurd meer!
 Hil Freia være Dig! hil Dig min Harald!

ALF

Ja Alfsol, Du est troe! Snart samles vi!

SIGNE

Ja Du er stoer! – Tilgiv min svage Graad,
 Og beed for mig hist i Din lyse Himmel!

ALFSOL

Den virker Alt! – Farvel, Farvel i Kjære!
 Om føie Tid skal vi gjensamles atter,
 I Freias Bolig til en evig Glæde!

HARALD

ALFSOL

Hist staaer jo Harald! hist i hvide Skyer,
 Og kalder paa mig? ja jeg kommer Harald!

HARALD

Min Alfsol! Guder hun død! o høie *Vala*!
 Hvi frelste Du mig fra den blege Død,

Og kjærligen forbandt de dybe Vunder?
 For at jeg skulde see at *hun* var tro.
 Det vidste jeg! – Uværdig var ei *Alfsol*,
 Det skønne Navn at turde kaldes Dansk!

Gift! Gift har Du indsuet, og *jeg* lever!
 Jeg følger Dig!

Sprud'l høit i røde Strømme,
 At Livets Lænke falde kan til Jord!
 Jeg seer Dig *Alfsol*! evigt er jeg Din!
 Modtag mig *Freia*! smil Du høie *Odin*!

ET BUD

Min Herre, Konning *Sigurd*, sender mig!
 Snart vil han være her! – Men hvor er *Alfsol*?

EN AF TERNERNE

Der ligger hun, som I det have vilde!
 Gaae, siger til Tyrannen hun er frie!
 Den høie Sjæl er hist i *Freias* Bolig,
 Det døde Legem' hører ham nu till!

SIGURD

Hvor er hun!?! hvor? – Ha stolte Pige! død!
 Du holdte troligt Dine Rædsels Ord.
 Dog Dig trods, vil jeg Din Brudgom være!
 Mit Navn er kjendt og frygtet overalt,
Faae er de Timer som jeg har tilbage!
 Min sidste Daad skal ei de andre mørkne.

Opkaster flux en Høi ved Sarpens Bred,
 Som efter mig skal kaldes *Rings's* Høi;
 Dernæst, bereed det bedste Skib jeg har
 Med Svovl og Beeg og Gummi, fyld det med
 De Ihjelstagnes Kroppe, saavel mines
 Som Fjendens, sæt det saa i Ild og Lue,
 Og med min Brud jeg vil betræde det,
 Og falde i mit eget Heltesværd!
 Naar alting hvirvler da i Røg og Damp,
 Skal *Rahn* mig bære til den høie *Odin*!

Saaledes sømmer det en Konge sig
 At døe, og gjæste *Odin* i hans *Valhal*.